

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període



Sèrie C - Número 410
26 de maig de 2014

Comissió de Polítiques de Lluita contra la Desocupació

Presidència de l'I. Sr. Josep Enric Millo i Rocher

Sessió núm. 10

SUMARI

Compareixença

del conseller d'Empresa i Ocupació davant la Comissió de Polítiques de Lluita contra la Desocupació perquè hi faci aportacions (tram. 357-00646/10) p. 3

Sol·licitud de compareixença

de Diosdado Toledano, representant de la Coordinadora de Marxes d'Aturats, perquè informi sobre les seves propostes en l'àmbit de l'ocupació (tram. 356-00666/10) p. 32

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 10

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i set minuts. Pre-sideix Josep Enric Millo i Rocher. Assisteix la Mesa la lle-trada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents els diputats Meritxell Borràs i Solé i M. Mercè Jou i Torras, pel G. P. de Convergència i Unió; Oriol Amorós i March i Marta Vilalta i Torres, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Montserrat Capdevila Tatché i Alicia Romero Llano, pel G. P. Socialista; Rafael Luna Vivas i Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Marc Vidal i Pou, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Inés Arrimadas García, pel G. P. de Ciutadans, i Isabel Vallet Sánchez, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Empresa i Ocupació, Felip Puig i Godes, acompanyat del secretari d'Ocupació i Relacions Laborals, Joan Aregio i Navarro.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del conseller d'Empresa i Ocupació davant la Comissió de Polítiques de Lluita contra la Desocupació perquè hi faci aportacions (tram. 357-00646/10). Comissió de Polítiques de Lluita contra la Desocupació. Compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença de Diosdado Toledano, representant de la Coordinadora de Marxes d'Aturats, davant la Comissió de Polítiques de Lluita contra la Desocupació perquè informi sobre les seves propostes en l'àmbit de l'ocupació (tram. 356-00666/10). Meritxell Borràs i Solé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Montserrat Capdevila Tatché, del Grup Parlamentari Socialista; Rafael Luna Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Joan Mena Arca, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Inés Arrimadas García, del Grup Parlamentari de Ciutadans; David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Donem inici a aquesta sessió de la Comissió de Polítiques de Lluita contra la Desocupació.

Compareixença

del conseller d'Empresa i Ocupació
davant la Comissió de Polítiques de
Lluita contra la Desocupació perquè hi
faci aportacions (tram. 357-00646/10)

Avui, tal com està previst en l'ordre del dia, en l'agenda de treball d'aquesta comissió, comptem amb la presència de l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, el senyor Felip Puig, al qual dono la benvinguda en nom de tots els membres d'aquesta comissió. Benvingut, conseller.

El conseller ve acompanyat avui també pel senyor Joan Aregio Navarro, secretari d'Ocupació i Relacions

Laborals; l'acompanyen també la senyora Olga Campmany, directora general del Servei d'Ocupació de Catalunya, i el senyor Xavier López, director general d'Economia Social i Cooperativa i Treball Autònom; també es troba entre nosaltres la cap de Relacions Institucionals, Gemma Brugués, als quals també donem la benvinguda a aquesta sessió.

Bé, conseller, vostè coneix perfectament el pla de treball que hem anat desenvolupant en aquesta comissió. Des del moment que es va constituir, hem anat, doncs, tenint diferents compareixences que han estat molt positives i constructives totes elles, en fi, pel debat que podem tenir i per la informació que anem recopilant. I avui, doncs, li donem la paraula perquè pugui fer una primera intervenció en base al que és el pla de treball de la comissió, al contingut dels temes que anem tractant, i després, com sempre, donarem un torn de paraules als grups parlamentaris, als portaveus, perquè puguin fer les seves preguntes o propostes, i escoltarem després la seva darrera intervenció.

Per tant, sense més preàmbuls, té la paraula el conseller d'Empresa i Ocupació, el senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president, i moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Intentaré sintèticament exposar quina és la tasca i la responsabilitat que el Departament d'Empresa i Ocupació..., en aquest cas en la seva vocació, visió i missió de gestionar i d'orientar les polítiques laborals i relacionades amb la generació de llocs de treball, que estem impulsant.

I, al mateix temps, també fer una valoració de context del moment en què ens trobem i de què és el que d'alguna manera estem observant quant a l'evolució previsible a curt i mitjà termini; les previsions a llarg termini, en el món en què vivim, suposo que tots convindran que se'ns fan en aquests moments encara un punt complex de valorar.

En qualsevol dels casos, el que és evident és que estem –sembla– davant d'un canvi de cicle econòmic, que no implica necessàriament una millora substantiva pel que fa a la fractura social que estem patint i per a la recuperació ràpida del mercat de treball, i per a la reducció d'alguna manera substantiva i d'una manera rellevant i transcendental pel que fa al nombre de famílies i de persones que avui encara estan aturades. Aquesta continua sent, per tant, la nostra obsessió; i el nostre compromís de treballar també de cara al fet que les conseqüències d'aquesta crisi econòmica, que des d'un punt de vista d'evolució de l'economia sembla que està d'alguna manera començant a girar diferent, però que..., el contrast que es produeix amb les persones, les famílies, les empreses, els sectors, els territoris que encara no estan percebent ni d'alguna manera notant aquest canvi d'inflexió, continua sent segurament, fins i tot, com he dit en alguna ocasió, més «frapant» i més dur que no pas l'acompanyament en la resignació fatal que hem viscut durant els darrers cinc o sis anys, en què tot era una evolució a negatiu. El cicle de l'economia està canviant; el cicle de la sensibilitat social...,

més aviat encara s'incrementa la tensió, com a conseqüència d'aquests contrastos que no acaben de ser percebuts d'una manera homogènia.

En definitiva, la creació d'ocupació és el principal objectiu del Govern, i vull insistir que des de les administracions públiques aquest és el nostre capteniment. I en el marc competencial que avui tenim, el que hem de fer és acompanyar, generar les condicions perquè el dinamisme i la vitalitat i el creixement dels sectors empresarials, de l'empresa, de les indústries, dels serveis del nostre país, siguin els que, a partir d'un model de generació de valor i d'increment de la competitivitat, i també de la seva obertura al mercat global, ens permetin començar a generar d'una manera més immediata ocupació i llocs de treball.

És des d'aquesta perspectiva que –només un flaix, és a dir una visió panoràmica– tenim unes estructures econòmiques i empresarials raonablement ben diversificades; no som un país de monocultiu econòmic, som un país amb un nivell d'implantació industrial que, malgrat la seva reducció en els darrers anys de greu crisi, manté una posició propera al 20 per cent del nostre PIB –aquell objectiu que avui s'ha fixat Europa per als propers set anys, Catalunya està en condicions ja de complir-lo en aquests moments–; i al mateix temps, també, altres vocacions econòmiques que es manifesten d'una manera molt clara en la nostra posició logística i en la nostra vocació turística. Indústria, logística, turisme. També en una vocació que s'ha anat manifestant al llarg dels darrers deu-quinze anys amb un bon nivell de desplegament d'una política de recerca i d'innovació, que avui hem de completar en la seva vessant més de transferència de talent i d'impacte en l'economia productiva.

Ens permet tenir, ho repeteixo, una economia raonablement ben diversificada i que amb aquestes fortaleeses ens permeti d'alguna manera sortir de l'actual situació i generar més activitat econòmica, més llocs de treball, i en definitiva aquells instruments necessaris per garantir la sostenibilitat del nostre model de benestar i la qualitat de vida del nostre país.

Vull remarcar que des d'una perspectiva..., i avui estàvem en la XXI Setmana de la Internacionalització amb els representants de les oficines de promoció de negocis que el Govern de Catalunya té obertes, algunes d'elles des de fa més de vint anys, arreu del país. La internacionalització de l'economia catalana també és un punt de visió optimista i de confiança. L'empresa privada ha fet els deures. Tenim uns nivells d'exportacions, de captació d'inversió estrangera, d'obertura de la nostra oferta turística, que també ens permeten ser raonablement optimistes quant a la captació de divises, d'ingressos, que ens han d'ajudar també, en la mesura que anem recuperant la confiança i el consum intern, a estabilitzar els nostres comptes públics i privats, i, per tant, a poder estar en condicions de tornar el nostre deute acumulat a nivell públic i a nivell privat.

No pot, d'alguna manera, deixar de ser objecte una certa reflexió molt, molt sintètica –la coneixen vostès fins i tot millor que jo. El marc competencial en què ens movem avui és insuficient, sobretot pel que fa a la

competència o a aquells instruments que ens haurien de permetre incidir en el mercat laboral i en les relacions laborals. Per bé que les exercim i les tensionem al màxim possible, vull recordar que més enllà de la gestió de les polítiques actives d'ocupació, dels mecanismes de regular les qualificacions professionals a Catalunya i d'intervenir en la intermediació laboral, la Generalitat de Catalunya avui no disposa del principal instrument per gestionar i intervenir en les polítiques d'ocupació, que volem recordar que és –segons el nostre modest criteri d'entendre des de fa molts i molts anys– la gestió també de les polítiques passives. Major eficàcia tindriem en la possibilitat de gestionar la globalitat dels recursos de la seguretat social si, combinant els esforços en inversió en polítiques actives, poguéssim d'alguna manera compensar també la gestió de les polítiques passives i generar estalvis i, per tant, introduir més recursos en aquest sistema de promoció de les polítiques d'ocupació.

Malgrat això, també val la pena que valorem que tenim un intangible més que notable, i el vull agrair d'una manera important als agents econòmics i socials que ho fan possible. El nivell de concertació, de diàleg i de negociació social a Catalunya és bo, tirant a molt bo. Crec que aquest és –i val la pena que intentem no només preservar-ho, sinó incrementar-ho en el futur– un d'aquells intangibles que marquen també qualitat en el món de l'ocupació, confiança en el món de la inversió, i ajuden d'alguna manera a acompanyar la greu tensió social que viu el país en el moment en què, malgrat evidentment la disparitat de vegades de criteris, som capaços de trobar punts d'acord –l'acord estratègic–, d'intervenir amb mecanismes d'intermediació com els que tenim establerts, de pactar en els òrgans de direcció tant del Consell de Relacions Laborals com també en òrgans de direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya, i, per tant, en definitiva, de posicionar-nos també com un element de facilitació del diàleg entre els agents econòmics i socials.

Vull recordar, en aquest sentit, que l'Acord pel diàleg social permanent, signat amb organitzacions empresarials i sindicals, recull diferents mesures, algunes de les quals ja es van posar en marxa fa uns quants mesos: la creació d'instàncies específiques, per exemple, per situar-nos davant de la caiguda de la ultraactivitat dels convenis laborals –com a conseqüència de la reforma laboral impulsada des de fa ja dos anys–, o la consolidació del Consell General de Relacions Laborals com a organisme amb personalitat jurídica pròpia, que l'impulsarem en els propers temps per tal d'enfortir aquest paper, en definitiva, d'òrgan de conciliació, d'òrgan de reflexió i de treball conjunt entre tots els actors del nostre entorn laboral.

També, evidentment, continuar promovent –com he dit abans– aquest bon nivell de diàleg amb sindicats, amb empreses, amb agents econòmics, amb tercer sector, que ha comportat per exemple, doncs, que hàgim pogut impulsar la renovació dels òrgans de direcció en el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que crec ha estat també una bona mostra, en definitiva, d'aquest nivell d'entesa, amb tensió crea-

tiva, amb esperit crític, com he dit abans, entre sindicats, patronals, organitzacions socials i economia social, i el Govern de Catalunya.

És per aquest motiu que vull d'alguna manera recordar –i no citaré indicadors de gestió– que tant el Consell de Relacions Laborals que promou aquest diàleg i aquesta concertació social, com també la fundació que es va impulsar en el seu moment i que va permetre la constitució del Tribunal Laboral de Catalunya, han permès situar a casa nostra un determinat marc de relacions laborals propi, amb mecanismes de diàleg, amb mecanismes d'intermediació, de mediació en l'àmbit laboral, que crec que forma part, ho repeteixo, del nostre entorn productiu, i que està ben valorat per tots els instruments, tots els organismes i les institucions del país.

Hem estat en condicions en les darreres setmanes..., i si vostès, senyores diputades, senyors diputats, volen, doncs, que valorem també tendències i més xifres –no ho faré ara–, crec que hem d'insistir en aquest canvi de tendència que s'ha produït en la nostra economia i que també comença a afectar en el que és el comportament del mercat de treball. Les dades de l'enquesta de població activa del primer trimestre, en què s'observa, més enllà dels canvis en gradients trimestrals, analitzant-los en comportaments i amb visió interanual, que s'ha anat produint, ho repeteixo, una inflexió.

Hem tocat sostre. S'està disminuint el volum de l'atur, s'estan d'alguna manera també començant a observar canvis en el volum de contractació laboral, canvis també pel que fa al nombre d'afiliats a la seguretat social, i tota una sèrie, ho repeteixo, d'indicadors que des de la prudència i des de la ponderació d'aquests resultats, sense donar ni cap missatge cofoista, ni cap expectativa que no respongui a la realitat d'un mercat molt dur des d'un punt de vista laboral que tenim, sí que ens permet, com he dit abans, reafirmar aquesta impressió que, no només des d'una perspectiva macroeconòmica, sinó també des d'una perspectiva intersticial que es produeix a diferents sectors industrials, a diferents sectors de serveis, a diferents sectors de contractació laboral, ens permet, com he dit abans, començar a pensar que l'atur està en aquests moments ja disminuint.

I esperem que també, amb dades no només de l'enquesta de població activa trimestral, sinó amb les dades de l'atur registrat que mensualment anem valorant, ens permeti continuar aquesta tendència que portem –ja prop de deu mesos consecutius de descens amb caràcter anual pel que fa al nombre d'aturats– i, en definitiva, situar-nos, com he dit abans, per sota, per primera vegada en quatre anys, dels 600.000 aturats. I ho dic reafirmant que això és absolutament insuficient, però que ens va confirmant, ho repeteixo, lluny del màxim històric de 665.000 aturats que vàrem tenir ara fa catorze, quinze mesos, i que ens permet, com he dit abans, pensar que la inflexió es va mantenint, consolidant, i esperem que el ritme de creació de llocs de treball i, per tant, de reducció del nombre de persones que es mantenen aturades, vagi disminuint en els propers mesos.

Des d'aquesta perspectiva, vull recordar que –alguns de vostès, en diferents debats..., hem tingut l'oportu-

nitat de valorar-ho– la reforma laboral, que vull recordar que no genera ni crea llocs de treball, sí que permet i ha permès amb imperfeccions, amb excessos, amb insuficiències en algun sector, modificar d'alguna manera el ritme i la velocitat de la destrucció d'ocupació, i ha permès, amb greus i grans sacrificis per part de treballadors, per part d'agents econòmics, d'empreses, compassar el nivell de sacrifici de reducció dels costos salarials a les possibilitats empresarials, amb l'objectiu principal de mantenir i de salvaguardar unitats productives, empreses i indústries; i, per tant, també valorar, en definitiva, que a partir d'aquest canvi, que jo crec que ha estat insuficient i imperfecte en molts aspectes..., ha permès, això sí, situar un marge de negociació i de diàleg laboral i empresarial que ha permès contenir la velocitat, que en aquests moments ja s'està invertint, de destrucció de llocs de treball.

Amb tot aquest entorn –marc competencial insuficient, pressupostos reduïts, comença a girar la roda de l'economia d'una manera diferent–, el Govern ha mantingut, malgrat la rebaixa molt important dels recursos destinats a polítiques actives d'ocupació..., vull recordar que tots vostès coneixen la reducció del 57 per cent que es va produir entre els exercicis de l'any 2011 al 2012 i del 2012 al 2013, i també les previsions per a aquest any 2014, que es situen ja, doncs, en un entorn pressupostari d'uns 175 milions d'euros, en contra dels aproximadament 450 –més o menys– milions d'euros que teníem els anys 2010 i 2011, és evident que una insuficiència pressupostària que ha obligat a una reconversió, tant des d'un punt de vista de model de gestió, com des d'un punt de vista de destinació de recursos, doncs, molt substancial.

Vull recordar que durant l'any 2013, i amb la perspectiva també que en la programació de l'any 2014 intentarem mantenir els recursos efectuant també, en la mesura de les nostres possibilitats –perquè no només s'ha produït una disminució de recursos quantitatius, sinó també un «encorsetament» de la qualificació i de la distribució dels recursos en els diferents programes que el Govern de l'Estat, doncs, planteja en el seu pla de polítiques de formació i d'ocupació..., d'intentar, ho repeteixo, mantenir l'impacte que en el mercat de treball i de la formació i de la inserció laboral generen aquestes polítiques. Més de 70 milions d'euros destinats a programes de formació, amb quasi 100.000 persones beneficiades amb aquests programes al llarg de l'any 2013, i prop de 74 milions d'euros destinats a programes que comportaven també mesures de contractació, amb prop de 25.000 persones beneficiàries en aquestes mesures. Per tant, més de 150..., 145 milions d'euros destinats a formació i a programes, que en paral·lel aportaven també programes d'ocupació i de contractació, que han permès arribar a prop de 115, 120.000 persones al llarg del 2013, i que ens proposem també mantenir-ho al llarg d'aquest any 2014.

D'alguna manera ens comprometem, evidentment, a donar compliment a l'Acord pel diàleg social permanent, l'acord estratègic signat el passat mes de maig. En aquest sentit, vull recordar que ja aquest mes el Consell de Direcció del SOC ha aprovat el Pla de desenvolupament de polítiques d'ocupació, per unanimitat.

tat, amb els diferents agents econòmics, socials, i també amb la representació de les entitats municipals, per tal de poder-ne anar fent el seu seguiment per a aquest trienni 2014-2016.

Al llarg d'aquests propers mesos, s'han ja començat i s'impulsaran més de quinze convocatòries, que ja han estat algunes d'elles aprovades pel Consell de Direcció del SOC i que ens permetran impulsar el Programa de treball i formació adreçat a persones aturades receptores de la renda mínima; el programa també de treball i formació, en aquest cas, per a persones aturades majors de trenta anys o que hagin exhaurit la prestació per desocupació o els subsidis permanents; accions d'orientació i acompanyament a la inserció de la xarxa d'orientació per a l'ocupació, també desplegant espais de recerca de feina en l'àmbit de l'orientació per a l'ocupació; tutories, decrets de certificat de professionalitat i acreditacions parcials; donar suport a empreses i centres d'iniciativa privada i de l'economia social, a través també de tot el conjunt de mesures relacionades amb els certificats privats de professionalitat; el programa «Forma i insereix» de l'any 2014 o el programa «Aprenent i treballant», que és un nou programa de formació i contractació a partir del contracte d'aprenentatge i formació, que m'hi adreçaré breument en aquests moments i que forma part d'allò que anomenem el «programa pilot de formació professional dual».

La formació professional dual per a la formació reglada ja es desenvolupa des del Departament d'Ensenyament. Hem posat en marxa, des del SOC, una primera experiència, aprofitant l'actual marc legislatiu, per també impulsar l'alternança entre formació i treball, en aquest cas en persones o en treballadors desocupats, i que, amb una dotació modesta inicialment, ens permeti d'alguna manera anar portant també a una millor professionalització i qualificació de joves i de persones que en situació d'atur, doncs, puguin millorar també la seva qualificació i al mateix temps accedir a programes de treball, en aquest cas amb aquesta formació dual.

En aquest sentit, recordar que, a més del SOC, tenim un altre instrument que també forma part dels nostres mecanismes de concertació, que és el Consorci de Formació Contínua, que continua gestionant els plans de formació, en aquest cas, adreçats a persones treballadores ocupades. L'any 2013 vàrem destinar-hi, en funció dels recursos també transferits, més de 21.500.000 euros, a diferents programes de formació intersectorial, específics relacionats amb l'economia social, sectorials o al programa Forma Empresa50, un programa inicialment creat l'any 2013 que ha aconseguit ja iniciar amb major, d'alguna manera, intensitat tot el que és l'aprofitament de la formació bonificada entre petites i mitjanes empreses i en microempreses per tal, en definitiva, d'acollir-se a tota aquella destinació de pressupost que, formant part de tots els conceptes de cotitzacions socials, avui no era aprofitada per una part de les nostres empreses, com a conseqüència també de la seva dimensió o de la dificultat de gestió.

En aquest sentit, aquest programa Forma Empresa50 l'any passat ja va ser d'alguna manera dimensionat, i

aquest any hi destinarem prop d'1 milió d'euros perquè entitats i institucions sense ànim de lucre, amb experiència i coneixement acreditat d'aquest sistema, impulsin, assessorin i donin suport a les empreses per acollir-se a aquestes mesures de formació bonificada. I que estem convençuts que, a través d'aquesta política, el Consorci de Formació Contínua podrà impulsar que més de cinc mil noves empreses puguin, d'alguna manera, impulsar mesures de formació, amb bonificacions de crèdits que no s'utilitzaven, per un import estimat d'uns 6 milions d'euros. És a dir, creiem que invertint prop d'1 milió d'euros podríem multiplicar per cinc o per sis els recursos destinats a formació a partir de l'aprofitament de la formació bonificada.

Continuem tenint també –i continuo desglossant part de les polítiques que estem impulsant– una voluntat de mantenir, perquè..., i dic bé «mantenir». «Mantenir» vol dir no disminuir, però «mantenir» també vol dir, lamentablement, no poder incrementar, per la manca de recursos, el nostre suport a tot el que és la contractació de persones, en aquest cas, amb capacitats diferents, que s'articula a partir dels centres especials de treball i de les empreses d'inserció social. En aquest sentit, mantindrem el pressupost d'aproximadament 75 milions d'euros que es destinen a la subvenció de les nòmines dels centres especials de treball, que significarà un esforç per part de la Generalitat de Catalunya, en recursos propis, superior als 40 milions d'euros per a aquest any. Vull recordar que l'any passat la transferència, d'alguna manera, etiquetada en el marc dels recursos per a polítiques d'ocupació va ser de 44 milions d'euros per part de l'Estat. Aquest any s'ha disminuït a 33 milions d'euros, cosa que representa, si no m'equivoco, un 25 per cent de disminució dels recursos destinats als centres especials de treball, disminució que la Generalitat complementarà i compensarà amb recursos propis per tal de mantenir aquest nivell de suport.

També, igualment, recordar que un altre instrument que acompanya no només la inserció laboral, sinó també programes de reestructuració social, la renda mínima d'inserció, té en aquests moments, doncs, un pressupost anual d'uns 173 milions d'euros, cosa que ens permetrà arribar a prop d'uns 27.000 titulars, en contraposició als 23.500 que teníem a mitjans de l'any passat, i als prop de 25.000 expedients..., persones que tenien d'alguna manera aquesta renda acreditada el desembre del 2013, i que beneficiaven un total de 62.600 persones. Per tant, es preveu un increment quasi d'un 10 per cent del nombre de titulars beneficiats per part de la renda mínima, tant per l'increment de recursos, com també per aquest impuls del Programa de treball i formació destinat a persones beneficiàries de la renda mínima, que ens permetrà, d'alguna manera, doncs, estalvis econòmics superiors als 17 milions d'euros, que evidentment permetran l'increment del nombre de beneficiaris.

Aquest any ens hem proposat doblar el pressupost destinat l'any 2013 per al Programa de treball i formació de beneficiaris de la renda mínima, i arribar aproximadament a uns 10 milions d'euros, i en aquest sentit, aproximadament, a entre 1.200-1.300 beneficiaris;

que, com els he dit abans, ens permetrà alliberar prop d'un 10 per cent dels recursos destinats a la renda mínima per destinar-los a nous beneficiaris de la renda mínima.

Aquestes convocatòries també comportaran incrementar els recursos per a itineraris d'inserció en persones destinades a la renda mínima, i que aproximadament un col·lectiu estimat d'unes dues mil persones..., els pugui també permetre, d'alguna manera, itineraris d'inserció, en aquest cas, doncs, a les entitats i a les empreses privades i d'economia social. I també volem, d'alguna manera, impulsar, com els he dit abans, aquest esforç perquè destinataris de la renda mínima puguin ser d'alguna manera cridats a la contractació per part d'empresa –en aquest cas empresa ordinària, no només empresa d'inserció. I també hi destinarem recursos que ens permetin, d'alguna manera, eixamplar la base de suport i de persones beneficiàries –a aquests programes.

I, finalment, només recordar que també en el marc –i per això ens acompanya, entre altres coses, el director d'Economia Social–..., estem impulsant decididament el programa Ara Coop, per impulsar, en el marc de l'actual legislació de cooperació, un programa d'incentivació, de creació, de manteniment, d'internacionalització i d'especialització de les cooperatives del país, amb un pressupost –vaig acabant, president– de prop d'1 milió d'euros, que ens hauria de permetre, ho repeteixo, enfortir aquesta activitat en l'àmbit del treball cooperatiu i de les cooperatives del país, que continuen creixent quant a nombre d'unitats que intervenen en el mercat de treball.

Diferents línies de suport al treball autònom i a l'economia social, que també formen part de les nostres polítiques, com de tot allò que també coordinadament, en el marc del Departament d'Empresa i del Departament d'Ocupació –i ho dic així–..., representa també no només el treball pel que fa a l'actuació en el camp del treballador autònom, sinó pel que fa a l'impuls del programa Catalunya Emprèn, que també impulsarà mesures que intentaran donar suport i impulsar la creació de més de quatre mil noves empreses i projectes emprenedors al llarg de l'any 2014, amb tot l'impuls que representen, com he dit, els recursos a les diferents línies de suport, d'assessorament, també de finançament de projectes d'acceleració de les *start-ups* catalanes, i que ens haurien de permetre, en el camp del treball relacionat tant amb les iniciatives de treballadors autònoms com de nous emprenedors..., també haurien d'aportar una capacitat d'intervenció en el mercat laboral.

No puc acabar sense recordar que tot això es promou al mateix temps que estem impulsant també una revisió estructural. Estem avançant en alguns dels compromisos de la legislatura i també dels acords signats amb agents econòmics i socials en tres o quatre fronts, alguns dels quals vostès ja coneixen directament o indirectament.

La Llei de formació professional és avui un dels reptes que el Govern ja s'ha plantejat i que ja està començant, en aquests moments, entre el Departament d'Ensenya-

ment i el Departament d'Ocupació..., a preparar una iniciativa que vingui a implementar definitivament un nou sistema de formació professional modern, adaptat a les necessitats del mercat laboral, i que permeti d'alguna manera donar major prestigi, major sortida, i al mateix temps uns millors itineraris de formació, als nostres treballadors, i de compatibilitzar les nostres empreses pel que fa a la formació professional.

També, ja hem superat els processos de diàleg institucional, i espero que al llarg d'aquest període de sessions –intentarem córrer perquè sigui així en els propers dos mesos, per tant entre juny i juliol– la Llei d'ocupació de Catalunya i la que estructura el Servei d'Ocupació serà objecte ja d'inici de la seva tramitació parlamentària.

En aquest cas, també hem començat els treballs de debat i de reflexió –i això comportarà també diàleg amb els grups parlamentaris, previ amb les entitats socials– per fer una reflexió sobre la Llei de la renda mínima d'inserció i la Llei de cooperatives, que també, havent aconseguit ja els seus tràmits de consulta, està pendent, d'alguna manera, d'iniciar ja els seus tràmits parlamentaris.

Per tant, si no m'equivoco, quatre projectes de llei: la Llei de formació professional, la Llei d'ocupació i el SOC, la Llei de cooperatives, i, en segona instància, la Llei de la renda mínima, que estic convençut que tindrà també un debat en paral·lel amb alguna iniciativa legislativa que en el marc del Parlament s'està abordant.

Recordar, per acabar –ara sí–, que amb tot aquest plantejament hem tingut els propòsits que la Comissió Europea –i esperem que en aquesta nova etapa ja legislativa alguns, diguem-ho així, dels retards que hi han hagut..., però que seran objecte ben aviat de nou impuls–..., afecten les polítiques d'ocupació, d'una manera clara, en el col·lectiu juvenil. La garantia juvenil permetrà a la Generalitat de Catalunya disposar de prop de 165 milions d'euros, una part petita de la qual requerirà cofinançament, però que ens permetrà, d'alguna manera, impulsar tot aquest compromís de la garantia juvenil, al costat d'agents econòmics i agents socials de les associacions juvenils, per impulsar aquestes mesures de treball, de formació, d'inserció o de treball en pràctiques..., que es preveu en aquest entorn i que varem comprometre'ns que estaria al llarg d'aquest any i de l'any que ve impulsat en el cent per cent del col·lectiu de joves, amb aquests recursos. Estem pendents d'acabar d'articular de quina manera aquests pressupostos, amb les dificultats pressupostàries que té avui el Govern, s'articulen per començar ja al llarg d'aquest segon semestre d'enguany amb aquesta disponibilitat de recursos i impulsar nous programes i nous projectes pel que fa a aquesta, ho repeteixo, finalitat de la garantia juvenil.

I res més, president. Em sembla que havíem quedat entre vint i trenta minuts –trenta minuts–, una mica per situar, com he dit abans, aquest entorn en què ens movem. L'economia està començant a girar diferent, el mercat laboral incipientment, molt més moderadament. Continuarem obsessionats amb la reducció de

l'atur, amb la creació de llocs de treball i d'ocupació de qualitat, amb la concertació i el diàleg social, amb la convicció que impulsant les mesures de reactivació econòmica això ens permetrà crear llocs de treball..., i l'economia a Catalunya comença a girar raonablement d'una manera més positiva; i a continuar acompanyant, amb totes aquestes mesures de polítiques d'ocupació, d'una banda, i al mateix temps de revisions legislatives, el marc necessari perquè el nostre país estigui en condicions d'impulsar una millora del mercat laboral i, per tant, de la inserció laboral de tantes i tantes persones que estan esperant que el Govern sigui més eficaç i més efectiu, i, al mateix temps, doncs, que les condicions d'entorn econòmic millorin per generar més confiança i més capacitat de contractació per part de les nostres empreses.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Gràcies per la seva intervenció, i especialment també gràcies per l'esforç de síntesi que ha fet, abordant un ventall tan ampli de temes, d'assumptes importantíssims, i cenyint-se molt al temps que havíem establert. Per tant, gràcies, conseller.

I a partir d'aquí, obrim el torn d'intervencions, si li sembla, dels grups parlamentaris, perquè plantegin les preguntes o qüestions que considerin oportunes.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Oriol Amorós. (*Veus de fons.*) Deu minuts, diputat.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyor secretari, directors que l'acompanyen del departament..., bé, en primer lloc, demanar-li disculpes perquè no podré ser-hi tota la sessió –sí que hi serà la diputada Marta Vilalta. I també en primer lloc agrair-li, doncs, l'exposició que ens ha fet. És evident que toca molts temes en poc temps i que, per tant, no podrem aprofundir en tots ells, però sí que és interessant compartir les reflexions i les prioritats del que hem de fer, no?

Deia, senyor conseller, que ens trobem en un canvi de cicle econòmic. Espero que tingui raó. El que sí que és evident també és que la sortida d'aquesta crisi no podem afirmar en cap moment ni que ens quedi a prop, ni que la gent la noti –em sembla que vostè també ho ha dit, això–, ni que la sortida que s'estigui dibuixant en aquest moment sigui el model productiu que volem.

El que ens està deixant aquesta crisi econòmica i el nou cicle que encarem, el punt de partida, és un punt de partida amb molta més desigualtat. L'increment de les desigualtats en el nostre país, en el conjunt d'Europa, doncs, ha estat extraordinari; de fet, dins l'Estat espanyol..., ha estat l'únic estat dels països de l'OCDE on el desè percentil, és a dir el 10 per cent que té menys renda, ha perdut renda al llarg d'aquesta crisi econòmica per damunt del 10 per cent, és a dir per sota..., el 14 per cent. La diferència 20/80 entre

els 20 per cent de més renda i el 20 per cent de menys renda..., Catalunya es trobava en una situació mitjana/baixa a nivell europeu i ara estem evolucionant cap als països amb més desigualtat, i lluny estem –estem a l'entorn del 5,9– del 3 i mig de diferència entre el 20 per cent més ric i el 20 per cent més pobre que hi ha en els països que per a nosaltres són de referència, que són les socialdemocràcies escandinaves o els estats de benestar escandinaus, no?

L'estructura productiva també que queda a les nostres empreses en la sortida d'aquesta crisi també és una estructura productiva, doncs, molt malmesa per una crisi que ha reduït les capacitats de les empreses d'inversió. Per tant, els darrers anys el nivell d'inversió o el nivell d'inversió en innovació o en desenvolupament de les nostres empreses ha estat més difícil, i per tant la millora de competitivitat sembla que al llarg d'aquesta crisi –i sobretot amb les mesures que ha pres el Govern central– només s'ha buscat –la millora de competitivitat– a partir de l'ajust de costos salarials, i, per tant, carregant el cost de la recerca de més competitivitat senzillament sobre el factor treball. I, de fet, la reforma laboral l'efecte que ha tingut, sobretot, ha estat un descens generalitzat de salaris: les persones que han canviat de feina han baixat de salari a l'entorn del 30 per cent de mitjana, les persones que tenen la mateixa feina que tenien l'han baixat a l'entorn del 9 per cent de mitjana. Per tant, un país que només es prepara per tenir competitivitat amb el factor treball no és un país amb l'estructura productiva forta de llocs de treball de qualitat, de valor afegit, que nosaltres volem.

Aquest ha estat el marc general, i dins d'aquest marc general és evident que la Generalitat, ni que sigui amb un braç lligat a l'esquena moltes vegades, doncs, ha de fer tots els esforços possibles perquè l'aposta de futur sigui un sector productiu més fort, un sector productiu amb més innovació, amb més valor afegit, amb més qualitat de llocs de treball i, sobretot, amb llocs de treball; que compartim, senyor conseller, que aquesta és la primera de les prioritats que ha de tenir el Govern de Catalunya.

És cert, senyor conseller, que la nostra estructura productiva és una estructura amb una diversitat de sectors, que això ens dóna força i que, per tant, cal que pensem com mantenir aquesta diversitat amb força. Això implica, per exemple, la política industrial, on tenim des d'Europa, doncs, una voluntat d'especialització, que no té per què ser dolenta. Si pensem en escala europea, tota la política RIS3 ens ha d'ajudar a trobar els nostres sectors i el nostre paper dins de l'economia europea, i per tant guanyar escala en aquesta economia. Però al mateix temps és una mica contradictori amb el teixit propi de Catalunya, que és extremadament divers.

Per tant, li volia preguntar, senyor conseller, en l'àmbit de la política industrial, com veu vostè aquesta contradicció: una economia com la catalana, extremadament diversa; una tendència europea a demanar l'especialització regional –programa RIS3. Perquè aquí podríem respondre-hi de dues maneres, no? Podríem..., dient: «Sí, amén» a tot el que ens vingui d'Europa i forçar una especialització que deixés fora de l'impuls públic

amplis sectors de la nostra indústria, o podríem fer l'extrem contrari, que és dir: «No, fem un RIS3 que ho expliqui tot i que ho inclogui tot», i aleshores perdríem la possibilitat d'especialització i mida. I, per tant, m'agradaria, senyor conseller, que ens parlés de la seva visió o de la visió del seu Govern en aquest àmbit tan important de la política industrial.

Igualment important per a la política industrial és la qüestió de la innovació. En la qüestió de la innovació estem en situació de pressupostos congelats de fa molt temps, fins i tot de reducció pressupostària. Varen presentar vostès un pla d'innovació amb increments pressupostaris a deu anys, però amb congelació a curt termini. I, per tant, voldria saber quines modificacions volen fer en la política d'innovació perquè aquests mateixos recursos que tindrem el 2014 respecte al 2013 els emprem millor i el seu retorn sigui millor.

Hi ha un aspecte transversal que vostè no ha mencionat i que a mi em sembla important en la nostra política o en la nostra estructura empresarial –o, si ho ha mencionat, doncs, ho ha fet en un moment en què no havia arribat, i per tant li demano disculpes–..., però que em sembla que és un element transversal i important per a la nostra economia, que és la qüestió de la mida d'empresa. És a dir, nosaltres tenim, en aquests moments, unes 900 empreses grans, diguéssim, de les que estan per damunt de 250 treballadors, tenen facturacions per damunt de 100 milions; 900 no són gaires. Tenim un 99 per cent d'empreses petites i mitjanes, que són el 75 per cent de l'ocupació i el 67 per cent del PIB, i aquestes empreses..., el que voldríem és que les petites fossin mitjanes, que les mitjanes es fessin grans, perquè també per ocupar espais, ocupar nínxols en l'economia global, aquesta és una necessitat.

És veritat que la legislació a vegades ens posa algunes barreres, no? Hi ha moltes empreses que estan, allò, per sota dels cinquanta, tant per una qüestió de relacions laborals com per una qüestió de fiscalitat, i sembla que s'estiguin esperant als quaranta-nou i els costi fer aquest salt, no? Aleshores, no sé quina visió té, conseller, respecte a aquesta qüestió, però em sembla que hem d'impulsar moltes empreses que facin aquest salt. El mateix respecte de la internacionalització. I això de la mida influiria molt, segurament, en la capacitat d'innovar de les nostres empreses.

El mateix respecte a la internacionalització. Tenim unes 44.000 empreses que han exportat els darrers cinc anys. Només –només– en el conjunt de l'Estat espanyol poden semblar moltes, però comparat amb el que volem ser són poques. Només 12 o 13.000 que exporten de forma regular. Ens agradaria conèixer també quins plans tenim respecte a això, per anar cap enfora.

Hem tingut una molt bona dada aquests dies –a mitja campanya electoral, per cert– de captació d'inversió estrangera de caràcter industrial. Deia la Cambra de Comerç de Barcelona que el 52 per cent de la inversió industrial a l'Estat espanyol ha vingut a Catalunya, en un moment, doncs, com vostès saben, en què alguns diuen que altres qüestions poden interferir en la inversió estrangera. Doncs, senyor Luna, no ha estat així, al

contrari. Anem com un «tiro» respecte a altres zones de l'Estat en aquest sentit, i volem anar millor –i volem anar millor. I, per tant, aquí hi ha una dada positiva que cal tenir en compte.

Estem d'acord que el fet de la dissociació entre polítiques passives i polítiques actives d'ocupació és una pèrdua de capacitat, és una pèrdua de possibilitats. A tots els països les polítiques passives cada vegada guarden més relació amb les polítiques actives, i per tant això és un anacronisme, una rèmora que ens suposa, doncs, estar a l'Estat espanyol amb la distribució competencial actual, i que, per tant, hauríem d'intentar modificar aquesta situació. I vostès ja saben quina és la nostra posició respecte a aquest punt, i per tant no ens hi estendrem.

Respecte al nivell de concertació, és veritat que s'han fet esforços, és veritat que hi ha hagut un acord empresarial i sindicats, però també em sembla que no és un acord que arribi a l'envergadura..., a la quantitat de temes que s'abordaven, per exemple, a l'acord estratègic, que hauria estat bo de renovar. I també és veritat que el nostre marc competencial fa que el nivell de concertació a Catalunya no sigui sempre el que volem.

Les dades de l'atur. Les dades de l'atur..., vostè ha dit unes dades que, per descomptat, si les diu vostè és que són així i no les discutirem –per descomptat. Vostè sap també que a escala europea el que es compta més és l'EPA, més que l'atur registrat. Si l'atur registrat baixa per sota dels 600.000 aquest mes, serà una molt bona notícia, segur; però el que Europa mirarà de nosaltres serà l'EPA.

I després, jo faria una anàlisi qualitativa, també. Una anàlisi qualitativa que ens ha de guiar també a l'hora de fer polítiques actives, que és: i aquests aturats que tenim, com estan? Perquè el que estem veient, mes a mes, és que pugen 1, 2 punts cada mes els aturats que no reben subsidi d'atur, i pugen 1, 2 punts cada mes els aturats que no reben ni subsidi d'atur, ni cap mena d'ajuda. I això fa que en aquest moment ja estiguem situats al 35-36, per tant el mes que ve potser serà el 36-37 o potser el 38 per cent de persones que no reben cap tipus d'ajuda. I això està afectant centenars de milers de famílies que no tenen cap mena d'ingrés, més de 110.000 –les meves dades són de fa uns mesos, segur que el senyor Aregio deu tenir al cap les més recents–, però en tot cas és una situació molt preocupant.

I el que és més preocupant també és que l'atur de llarga durada afecta una gran quantitat de persones. De fet, ja més de la meitat dels aturats porten més d'un any a l'atur, per tant estan en el que es considera atur de llarga durada, i l'atur de molt llarga durada encara és molt més alt. I no afecta només aquelles persones que tenim en l'imaginari com a atur de llarga durada, que serien els majors de quaranta-cinc o majors de cinquanta anys. No: és un fenomen que afecta greument també l'atur juvenil. Hi ha un atur de llarga durada juvenil extensíssim.

Per tant, la nostra visió és que tot allò que puguem fer per activar ho hem de fer. Tot el pes que puguem fer

per posar suport a plans d'ocupació, suport a polítiques actives..., ho hem de fer.

Bé, m'he menjat el temps i la veritat és que volia tocar moltes més qüestions. Li agraeixo, en tot cas, president, doncs, el que ens ha...

Un últim comentari. Formació contínua. Diuen que fan un pla d'1 milió d'euros que en permetrà moure 6 més. Corregeixi'm, perquè parlo de memòria i per tant podria tenir les dades poc actualitzades, però jo recordo que es deia que a l'entorn de 200 milions era el que no s'aprofitava de formació contínua. A l'entorn..., quasi estava per damunt dels centenars de milions. *(Pausa.)* Veig que vostè, senyor Aregio, fa que no amb el cap, però era un xifra molt més important. Per tant, jo celebro que amb 1 milió d'euros, en moguem 6, i que per tant millorem la competitivitat de les nostres empreses amb formació, i traient recursos de formació que ja existeixen, ara que l'Estat ens retalla tant les PAO. Però, en tot cas, l'animaria a seguir molt més enllà.

I un darrer comentari sobre el Programa treball i formació per a beneficiaris per la renda mínima d'inserció, que, com vostè sap, el nostre grup parlamentari hi té un enorme interès. Em sembla que el mes de maig –corregeixi'm, senyor Aregio, si em falla la memòria– s'acabaran els primers sis mesos de molts d'aquests beneficiaris d'aquesta mena de pla d'ocupació, d'algun forma. Voldríem que ens garantissin que les persones que, acabat aquest pla, no tenen inserció laboral, puguin, tal com es va aprovar en aquest Parlament en una moció que impulsava la creació d'aquest pla, retornar a cobrar la part que els toqui de renda mínima d'inserció –que serà menor, perquè tindran dret també a prestacions de l'Estat–, i que garantim que en un mes aquestes situacions estiguin resoltes.

I una darrera pregunta. Aquest mes de juliol hi haurà molts beneficiaris de la renda mínima d'inserció que arribaran als seixanta mesos. Aquest Parlament ha aprovat mocions que diuen: «Quan s'apropin als seixanta mesos, hem de fer plans per a aquestes persones.» Voldria saber com està la situació, perquè ens trobem situacions amb persones amb molt risc d'exclusió social i no podrien quedar sense PIRMI i quedar sense res.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, diputat. Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la diputada Àlicia Romero.

Àlicia Romero Llano

Gràcies, president. Benvolgut conseller, secretari, directors generals, bona tarda. Bé, ens trobem avui en la Comissió d'estudi de Lluita contra la Desocupació, una comissió que segurament podem coincidir tots que arriba tard.

Arriba tard en el sentit que és veritat que el meu grup en va ser un dels grups proposants, però vist el temps

que fa que treballem, i que encara ens manca de treballar, doncs, segur que arriba tard. Arriba tard perquè en aquests moments tenim xifres d'atur, com començava el senyor Amorós, doncs, molt preocupants. Però no només d'atur, sinó de persones, més de 500.000 persones a Catalunya, que estan en situació d'atur de llarga durada, és a dir, que ja porten més de dos anys a l'atur; famílies senceres, llars senceres sense ingressos, llars –més de 250.000– on totes les persones estan a l'atur.

És a dir, vivim situacions dramàtiques en aquests moments. I em sembla que això ho hem dit tots i també ho ha dit el conseller –no vull dir que ell no ho hagi reconegut–, però unes xifres que realment fan esfereir qualsevol persona i, honestament, ens fan pensar que tal vegada, doncs, no estem fent tot el necessari per paliar situacions tan dramàtiques com aquesta, no?

Vostè, conseller, deia que hi ha un canvi d'inflexió a l'economia. Miri, jo no vull repetir aquestes paraules, i de fet no les dic mai, perquè penso que mentre no baixi l'atur, mentre no hi hagin unes altres xifres, perdem llars on no hi han ingressos, on tota la família tingui les persones desocupades, doncs, aquesta afirmació jo crec quasi que dol, no?, dol a tants ciutadans que ho estan passant malament. Per tant, fins que realment no veiem com les xifres que ens interessin estan canviant, no crec que puguem afirmar que hi ha cicle econòmic canviant, diferent, un punt d'inflexió. Realment, nosaltres no som capaços de veure-ho.

Deia vostè que, malgrat això, la creació d'ocupació segueix sent el centre de les seves polítiques. I em sap greu dir-li-ho, però nosaltres tampoc ho acabem de veure en excés, perquè aquestes xifres, doncs, no milloren, no? Les últimes dades de l'EPA del primer trimestre són molt negatives: baixa l'ocupació, puja l'atur. Tenim menys població activa, menys persones ocupades, moltes d'elles perquè han sortit ja de les dades registrades, perquè senzillament, com deien –no ho dic jo, eh?, hi ha organitzacions que ho diuen–, en aquests moments hi han persones que estan tan desanimades que ja no busquen ni feina, no? Hi ha una nota de premsa que va treure la UGT –és a dir, que tampoc el Partit Socialista, diguéssim– que diu això, no?

És a dir, que vivim en una situació molt difícil on s'incrementa el nombre de persones en situació de desocupació, on es destrueix ocupació, on disminueixen les persones que busquen feina de manera activa perquè s'han desanimat. Doncs, ens trobem en una situació molt alarmant. Una situació, a més, en què els llocs de treball que tenim són més temporals, de més parcialitat, de llarga durada; per tant, de menys qualitat. Per tant, és realment difícil poder donar o fer alguna afirmació en relació, doncs, amb les polítiques d'ocupació del Govern.

Deia vostè que, bàsicament..., o un dels problemes que pot tenir el Govern de la Generalitat és que tenim poques competències –diu vostè–, pocs instruments, uns pressupostos reduïts, etcètera. Jo li volia dir algunes coses amb relació a això.

Primer, bé, no tenim les polítiques passives, que al final són polítiques reactives, però sí que tenim les po-

lítiques actives, que justament són les proactives, les que preveuen, les que poden treballar i plantejar reptes perquè aquelles persones que no estan a l'atur, doncs, segueixin formant-se i segueixin sent competitives per no quedar-s'hi..., però per treballar amb aquelles que ho estan, per tal que aconseguixin una millor inserció laboral. És a dir que, home, podríem tenir-les totes? Sí, però em sembla que amb les polítiques actives ja es poden fer –ja es poden fer– moltíssimes coses. De fet, durant els anys d'història d'aquesta democràcia, doncs, ho hem pogut fer.

Deia: «No tenim competències.» Doncs, miri, els ajuntaments tampoc en tenen, li ho hem dit moltes vegades, i hi han ajuntaments que estan fent polítiques actives interessants amb els pocs recursos que tenen, molts menys que la Generalitat. Per tant, a vegades hi ha un tema també d'una certa voluntat.

Òbviament, diu: «Tampoc tenim capacitat legislativa.» Potser no en tenen, és veritat, però també li recordo que la reforma laboral que va aprovar el Partit Popular..., ho va fer amb el recolzament de Convergència i Unió; per tant, ens hem de pensar que potser si la tingués –la competència– aquí haurien fet una reforma laboral molt similar que, com vostè també ha dit, ni ha generat ocupació –tot al contrari, n'està destruint–, i, a més a més, està deixant llocs de treball molt precaris, no? –la precarietat laboral que estem vivint en aquests temps.

I després deia vostè: «Són uns pressupostos molt reduïts». Doncs, sí, és veritat que hi ha uns pressupostos molt reduïts, ja li ho vam dir quan els van aprovar –els del 2014–: baixen les partides d'innovació, les partides d'indústria, les partides de comerç. I una cosa per nosaltres més preocupant, que és que baixen aquelles partides..., que algunes no depenen estrictament del seu departament, però que marquen una mica el camí cap on volem anar pel que fa al model productiu d'aquest país –i també ho deia el senyor Amorós, no?–, un model productiu que, evidentment, ha de posar en el centre de l'economia el coneixement, i, per tant, hem d'apostar pel coneixement d'una manera molt clara.

És veritat que no totes les empreses de Catalunya poden ser intensives en coneixement, perquè tampoc són intensives en creació d'ocupació. I vostè ha dit que tenim una economia molt diversificada i crec que això ho hem d'aplaudir, però és veritat que hem d'intentar potenciar, doncs, la investigació, el desenvolupament, la recerca, la innovació, i aquestes partides han baixat un 30 per cent en els darrers anys, no? Concretament, els darrers dos anys. El Pla nacional per a la recerca, per exemple, doncs, continua disminuint, no es compleixen els estàndards que es marcaven i que vam aprovar tots els grups parlamentaris. És a dir, que hi han alguns elements que ens fan preocupar, perquè, més enllà de la situació que patim en aquests moments, tampoc veiem massa quina és la tendència, no?

Vostè parla d'indústria. És veritat, millora l'exportació, millora la inversió estrangera, però nosaltres no acabem de veure realment potser una política prou incisiva en aquest sentit, i potser m'agradaria que hi

entrés una mica més al detall, no? Perquè és veritat que aquestes xifres, doncs, poden indicar alguna cosa, però ens agradaria saber quines condicions realment està posant la Generalitat perquè la indústria sigui en aquests moments un dels revulsius per sortir d'aquesta crisi. I, clar, no m'agradaria ser pesada, no?, però en el proper Ple que hi haurà dimecres i dijous rebem dos comitès d'empresa, rebem Cotronic i rebem la planta de Bosch a Castellet i la Gornal. I contínuament, i ho saben els grups parlamentaris, rebem, durant les celebracions dels plens, comitès d'empresa, perquè tenen problemes, perquè hi han ERO presentats per les direccions de les empreses, etcètera. I li'n podria citar moltes. I, en aquest sentit també, m'agradaria saber una mica quina és la intervenció que vostès estan fent en general, o quina és la política que estan seguint en general, quan tenen coneixement que una empresa presenta un ERO.

I ho dic també a cavall d'una informació que ha sortit aquest matí en relació amb Panrico, que sabem que és una situació complexa i difícil, però en la qual vostè deia, senyor conseller: «Miri, ara m'asseuré amb l'empresa i m'asseuré amb el comitè d'empresa per intentar solucionar-ho.» I jo em pregunto: no ho podríem haver fet abans? O abans es va fer? És a dir... No només pregunto per Panrico, eh? I no és cap retret, sinó: no podríem fer alguna cosa més en la part de mediació per intentar, doncs, evitar al màxim aquestes destruccions d'ocupació tan exagerades que estem vivint en el sector industrial?

Després, vostè parlava del diàleg social. I nosaltres ens alegrem d'aquest Acord pel diàleg permanent que vostè ha aprovat amb els sindicats. Ens sembla que és, la veritat, poc ambiciós. Nosaltres vam demanar al principi de legislatura que es tornés a reeditar l'acord estratègic; no va ser així, no vam rebre massa suport, però em sembla que valdria la pena, doncs, poder treballar en aquesta línia, no?

I diu vostè: «Bé, el diàleg social és bo o molt bo.» Home, doncs, pel que fa a la reforma del SOC, les informacions que nosaltres tenim i que s'han publicat són que ni UGT ni Comissions Obreres estan recolzant ni volen recolzar aquesta reforma, al contrari; ens l'han rebutjat de ple perquè rebutgen, doncs, les privatitzacions que s'estan plantejant en el SOC i que nosaltres ja sap vostè que també rebutgem, no? Per tant, en alguns temes suposo que sí que hi ha un cert acord, però en d'altres no, i això ens preocupa. I el SOC ens preocupa especialment, perquè és el gran instrument que té la Generalitat de Catalunya per fer polítiques actives d'ocupació i per lluitar contra aquesta xacra que és l'atur, no? Per tant, en aquest sentit, també ens agradaria que ens expliqués, bé, aquest rebuig com l'entomen vostès a l'hora de plantejar o de continuar aquesta reforma, o de modificar-la, per aconseguir, doncs, un cert consens, no?

Vostè parlava també de programes més petits importants, com la formació contínua, la contractació per a discapacitats, Catalunya Emprèn, Ara Coop. Ens semblen algunes d'aquestes partides molt minses, algunes són d'1 milió d'euros, d'altres de 15, de 17. Ens sorprenen una mica. No sabem si això són les restes de fons

socials europeus que vostès intenten, doncs, resoldre..., o intenten utilitzar-los per resoldre alguns temes importants, però ens sembla poc ambiciós. Alguns dels temes dels quals estem parlant són importants.

Parlant d'emprenedoria, que ara just fa un any que es va aprovar la Llei d'emprenedoria de l'Estat, recordo que aquí també n'havíem de presentar una i està en el seu acord de govern, i no hem vist de moment la llei d'emprenedoria de Catalunya. També creiem que probablement no fa falta una llei d'emprenedoria, el que fa falta són programes i recursos. Però en aquests moments els emprenedors tenen els mateixos problemes que tenien fa un any i fa dos anys i fa tres anys. Els costa molt constituir una empresa; molts mesos, molts esforços, molta burocràcia, molts recursos també. Tenim una pressió fiscal molt alta per als emprenedors. Els costa molt consolidar l'empresa; bàsicament, perquè els costa molt aconseguir liquiditat, aconseguir finançament, i evidentment, doncs, ja no dic créixer, no?

Per tant, hi han elements estructurals que no acabem de veure que millorin, no?, i ens agradaria que ens concretés una mica més, si pot ser, doncs, els temes concretament de l'emprenedoria i de la formació, per posar-li dos punts que ens preocupen especialment.

I ja per acabar, perquè ha dit moltes coses i podríem estar, vaja, llargament parlant d'això, espero que hagi entès el meu to, que és un to, diguéssim, una mica decebut, en el sentit que m'agradaria que no estiguéssim aquí, que l'atur no sigués el que és i que visquéssim tots una altra situació, però per desgràcia, doncs, això no és així, no?

I ara llegia, repassava, doncs, algunes declaracions, i en concret d'UGT, en les quals, clar, fa unes afirmacions que a mi em preocupen, i justament lligant amb això que deia vostè del diàleg social, no? Perquè diu la UGT: «Les mesures adoptades per sortir de la crisi no són les adequades per a les persones treballadores i per a la ciutadania en general», i fa tot un seguit de propostes. I jo li pregunto: podríem entomar aquestes propostes que fa UGT per millorar i per intentar sortir de la crisi, ja que sembla que no són les que ha plantejat el Govern de la Generalitat en aquests dos darrers anys, gairebé, que són els que vostè és conseller –però podríem dir quatre, perquè, doncs, en aquests moments hi ha..., el període en el qual el Govern de Convergència i Unió, doncs, lidera aquest país és de quatre anys–?

Bé, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular català, el diputat senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, president. Com no, benvingut, conseller, i, doncs, tots els membres del departament que l'acompanyen. Ho vull fer avui especialment a Joan Aregio, per això del territori, no?

Vostè ha començat dient a la seua exposició que hi ha un canvi, no?, hi ha una tendència de canvi econòmic, i que realment aquest canvi econòmic que tenim és un canvi, doncs, que realment es comença a veure que és positiu. A mi me sorprèn quan algú en fa menció i parla del fet que la situació és desastrosa, que no hi ha cap recuperació, que no es veu cap indicatiu realment econòmic que pugui dir, doncs, escolti'm, que la cosa..., hi ha una tendència a acabar. I ho diuen precisament aquells que ens van deixar com nos van deixar, no?, perquè vull dir que qui perd l'origen, perd la identitat, i la identitat del problema no és més que la gestió d'un govern que deia que l'economia espanyola estava a la Champions League, no?, i realment estava en la situació pitjor que podia estar. Per tant, en primer lloc, s'ha d'analitzar això.

I en segon lloc, què és el que s'ha fet perquè es comencin a veure, doncs, ja alguns resultats positius; no els que tots voldríem, però sí realment que es comenci a respirar de diferent manera. I tot això gràcies a aquestes reformes que s'han fet, reformes econòmiques, reformes en tots els àmbits laborals; reformes que possiblement, doncs, a ningú li hauria agradat aplicar-les, però són les úniques reformes que estan donant en aquests moments uns resultats –unes altres reformes que s'han fet, al passat, per governs d'Esquerra, el que han comportat són reformes que han endeutat moltíssim– i que han possibilitat realment l'ocupació i han possibilitat realment que l'economia pugui sortir endavant.

Se donen dades. Jo sempre dic que les dades millors per a saber si anem bé o no anem bé no són l'EPA, ni són del registre de les oficines d'ocupació: són les altes a la seguretat social. I les altes a la seguretat social és l'índex que millor nos pot dir a quina situació estem anant. I últimament la seguretat social està donant unes altes netes de treball. Per tant, la situació és prou bona.

Per això jo, senyor conseller, li he dit al Ple, li dic aquí i li diré tantes vegades com sigui que s'agraeix que Convergència i Unió al Congrés dels Diputats apostés per aquesta reforma. Possiblement no era la que més li agradava, però s'havia de fer alguna cosa, i és un pas important que es va donar per avui poder veure aquests fruits.

Per tant, en aquest moment alguna cosa ja està passant, alguna cosa és bona i alguna cosa, senyor conseller..., que també és important que, per part de la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat de Catalunya també es fiqui en marxa i, amb aquest rebuït que es comença a tindre, se facin polítiques que siguin capaces almenys de poder ajudar més Catalunya a tindre encara uns millors resultats en temes d'ocupació.

Vostè s'ha queixat –com sempre se queixa, perquè aquest és el problema– del marc competencial de polítiques actives a Catalunya. I jo la primera pregunta que li faria, senyor conseller: vostès, al que és l'exercici del 2014, han executat solament un 62,25 per cent; on està la resta? Què han fet? Per què no l'han executat? Vostès critiquen al Govern de Madrid, al Govern

central, que no paga el que ha de pagar –que després ja li explicaré també en aquest cas..., perquè nosaltres hem demanat al ministeri que ens digui quins són els motius pels quals no s'ha fet, i és que vostès no fan els deures tampoc com els havien de fer–, però s'ha executat solament un 62,25 per cent. I si estem parlant de foment d'ocupació, és un 71,45 per cent. Per tant, alguna cosa passa quan vostè demana i té un romanent aquí que vostè no ha executat del seu departament; i molt concretament pel que fa referència a treball, que és un 71,45 per cent.

Segon. Nosaltres ja volem entrar al que són aquests apartats que són tan importants. Vostè ha parlat d'un munt de coses, inclús de les bones relacions que existeixen amb els sindicats, que les relacions laborals..., i el diàleg és bo i tirant a molt bo. Jo la veritat és que en tinc els meus dubtes, perquè no hi ha Ple del Parlament de Catalunya, com abans s'estava dient, que aquesta comissió o la Comissió d'Empresa i Ocupació no rebem sindicats, i els sindicats no mos diuen això. Alstom, concretament, no mos diu això que hi ha una bona relació amb vostès i que vostès tenen una bona relació per resoldre els problemes.

Per tant, vull dir que ja s'ha tornat..., que els sindicats ja no veuen en la Generalitat de Catalunya o en el Govern un interlocutor per a poder dialogar, sinó que vénen directament al Parlament de Catalunya, vénen directament als representants dels grups parlamentaris, perquè siguem nosaltres els que els forcem a vostès a tindre aquestos contactes o aquest diàleg. Per tant, és una qüestió que també vull puntualitzar, quan vostè diu que això és un èxit, no?, o que realment és bo el diàleg i encara ha d'anar a millor.

A nosaltres ens preocupa un tema, i és el que ja abans li estava dient: si l'economia comença a estar bé i sembla que hi ha uns indicis que la situació de l'ocupació comença a despertar, escolti'm, fem les coses que hem de fer. Senyor conseller, portem quatre anys –quatre anys– de retard del que és la Llei d'ocupació o el que és la reforma del SOC. Quatre anys de retard! Quatre anys que si això ho haguéssim posat en marxa, possiblement en aquests moments estaríem acompanyant unes millors dades a Catalunya de creació de llocs de treball.

En primer lloc, vostès no ho van fer amb el compromís que tenien amb el Partit Popular, i ara vostès no ho poden fer perquè estan escanyats per Esquerra Republicana. O si no, vostè me digui a mi què és el que ha passat amb el que vostès van fer a bombo i platerets, que van dir que farien una primera convocatòria de la privatització dels serveis del SOC. Van dir que començarien a l'abril. Era d'1,9 milions d'euros, 40 euros per gestió i 600 euros per desocupat que trobi un lloc de treball. Què ha passat amb això? Nosaltres, de veritat, vam veure que era un inici a fer alguna cosa, a bellugar-se, a moure's en aquest sentit, però vostès, jo no sé si per les pressions realment d'Esquerra Republicana de Catalunya, han paralitzat aquest fet.

Quan arribarà al SOC? I li ho dic de veritat, i li ho dic en representació del meu grup parlamentari: en nosaltres trobarà tota la col·laboració que sigui necessària

per a tirar endavant el que és la reforma del SOC i la Llei d'ocupació; però atenció, conseller: no –no– fomentant el clientelisme, que a vostè el té en aquests moments completament lligat, i no el pot fer sortir endavant.

Per tant, nosaltres volem una reforma del SOC, una Llei d'ocupació, que vagi lligada totalment a objectius, que vagi lligada totalment a resultats, que vagi lligada realment a crear llocs de treball, i no tindre el clientelisme o les barraques totes contentes perquè totes poden sucra oli del mateix pa. Per tant, a nosaltres no ens importa que l'Administració pública pugui estar..., o tingui els col·laboradors que sigui, però el que no pot ser realment és donar diners sense veure al final el que són els resultats i el que són els objectius.

Per tant –això li ho vam dir també en el Ple del Parlament, tornem a dir-li-ho ara–, si vostès se troben completament que no poden moure's perquè Esquerra Republicana de Catalunya no els ho permet, sàpiga que nosaltres serem interlocutors i ajudarem realment que es pugui fer aquesta reforma del SOC, aquesta Llei de l'ocupació, però ja li he dit amb les mesures que ho volem fer.

També és important..., i aquí totes les compareixences que hem tingut han parlat de la situació tan desastrosa de la formació professional. Un dels sectors educatius on més fracàs hi ha a l'hora de buscar ocupació és la formació professional. Per tant, nosaltres necessitem d'una manera urgent fer una formació professional..., aquesta formació professional, que és aquesta llei que arribarà, una llei dual, una Llei de formació professional en la qual la demanda amb l'oferta tingui una correlació. El que no pot ser avui és que estiguem de la manera que estem i que la formació professional, que hauria de ser el sector on més sortides poguéssim tindre per al tema de l'ocupació, sigui, dels sectors educatius, el pitjor de tots. Jo penso que haurien de prendre exemples com el d'Alemanya, que fa deu anys va fer una reforma de la formació professional i els resultats que ha tingut són espectaculars.

Per tant, en això també sàpiga que comptarà amb la nostra col·laboració, i que és ja de caràcter urgent i no pot esperar més aquesta Llei de formació professional que tingui una correlació amb el que és la reglada i el que és també l'empresa –el tema de graus, el tema de certificacions i el tema que pugui permetre sortir endavant.

Nosaltres també hem aclamat, hem dit per activa i per passiva, una llei d'emprenedoria. Senyor conseller, és tan senzill, que si vostè agafa tot el que s'ha votat al Ple del Parlament en temes de llei d'emprenedoria i que tots els grups han votat a favor, la llei la té feta –la llei la té feta. Tots els grups parlamentaris han presentat propostes en temes d'emprenedoria i d'indústria, amb la qual..., hi ha hagut una coincidència molt important en qüestions que tots hem votat a favor. Ho agafi, faci'n una còpia, la presenti, i té la garantia que això li sortirà endavant.

Voldria contestar al senyor..., no cal, però el senyor Junqueras abans ha fet un comentari i m'ho deia a mi directament. Diu: «Escolti, les inversions.» Miri, la inversió estrangera: Catalunya el 20 per cent, el 50 per

cent Madrid –20 per cent Catalunya, 50 per cent Madrid. Però tant se'n fot. Si Madrid... (*Veus de fons.*) Sí, sí, vostès..., un altre tema és que vostè m'estigui parlant de la inversió industrial: jo li estic parlant en números globalitzats. Però jo entraré en la guerra en què vostè vol entrar, perquè a mi tant me fa. Si Catalunya ho tingués, benvingut sigui. La llàstima és que si està fora d'Europa no ho podrà tindre.

Per tant, la llei d'emprenedoria per nosaltres és un tema importantíssim, senyor conseller. També l'animem i li diem: «Endavant, tiri endavant la llei d'emprenedoria.» I també en nosaltres trobarà un grup que estarà disposat a poder treballar i a poder buscar solucions, igual que amb la Llei de cooperatives.

És a dir, el que vostè no podrà fer amb Esquerra Republicana de Catalunya perquè està per unes altres qüestions..., en el que és el sentit comú de les coses, que és la creació de llocs de treball i de riquesa, el Partit Popular el tindrà a la seua disposició, sempre que els criteris siguin els criteris d'increment de llocs de treball i els criteris de crear riquesa, perquè és l'única manera d'enfortir Catalunya.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té a continuació la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, secretari, director, directora, l'equip que l'acompanya, siguin benvinguts.

Senyor Puig, correm el perill, parlant de temes tan genèrics, de dir-nos les mateixes coses que ens hem dit sempre, perquè ja ens ho hem dit gairebé tot en aquest sentit, i per tant pot acabar sent relativament poc productiva la sessió d'aquesta tarda.

A mi m'agradaria parlar-li de model en general, més que de xifres en concret. Ho dic perquè de vegades, si no reflexionem que el model econòmic, el model financer, el model laboral que ens ha acabat enfonsant a la crisi no pot ser el mateix model que ens en tregui..., jo crec que aquesta reflexió seria important. I no parlo del model que vostès han aplicat a Catalunya, sinó que parlo de model amb caràcter general del món occidental, del món capitalista: el model especulatiu, el model que ha anat fent créixer bombolles de diferents tipus a tot arreu i que al final ha provocat aquests endutaments tan terribles, i com a conseqüència d'això ha acabat provocant reformes que han empobrit la població. Jo crec que aquesta dinàmica terrible és la que en algun moment hauríem d'acabar de trencar si no volem repetir els mateixos errors. Però bé, és filosofia i sé que no hi acabem de coincidir.

I el que em preocupa de tenir un govern al meu país excessivament creient o excessivament catòlic, diguem-ho així, és que de vegades la tendència entre els creients és de considerar que tot són càstigs divins, i

que, per tant, després, si no hi ha massa culpa, un confessant-se en té prou. Ho dic per allò del canvi de cicle, no? És com si el cicle econòmic vingués sol i no es tingués en compte això que deia fa un moment. O sigui, qui i per què s'ha provocat aquest cicle econòmic? Perquè si no tenim en compte això, el cicle econòmic seguirà la seva trajectòria i ens deixarà en el mateix lloc on estàvem.

I és cert, vostè ens ha vingut a explicar que fa el que pot amb el que té. Qui fa el que pot diu que no està obligat a més, però en aquest cas és el Govern, i, per tant, lamentablement, sí que davant d'aquesta situació el Govern del meu país hauria d'estar obligat a fer alguna cosa més que, senzillament, intentar distribuir els recursos que té. I em torno a referir al canvi de model en aquest sentit.

Vostè ha parlat també d'aquella qüestió que ja vam estar discutint que el Govern ha d'acompanyar perquè el dinamisme de les empreses ens tregui del pou, diguem-ne, d'alguna manera. Però també ha dit que l'empresa privada havia fet els deures; doncs, si l'empresa privada ha fet els deures i estem on som, qui no els ha fet, els deures? Potser l'Administració pública no els ha fet. I quins són els deures que sí que ha fet l'administració privada per portar-nos a on estem? És una pregunta que m'agradaria que em respongués. Exactament, què vol dir «haver fet els deures».

També s'ha referit al marc competencial insuficient, no? I és cert –és cert–, Catalunya té menys marc competencial del que les seves obligacions respecte dels treballadors i les treballadores i respecte de les seves empreses l'obligarien a fer servir. Però, és clar, és que hi ha partits que s'han retallat algunes competències, el seu entre ells. Perquè, és clar, la reforma laboral vostè sap que retalla competències com a autoritat laboral. Vull dir, per tant, avui suposo que deu trobar a faltar en algun moment poder decidir tallar el bacallà davant d'empreses que ens aixequen la camisa. Suposo. Perquè vostè sap que sí que hi ha empreses que no tenen més remei..., però vostè deu ser perfecte espectador cada dia d'algunes quantes empreses que ens aixequen la camisa, i vostè, o el seu partit, juntament amb els seus amics espanyols, s'han retallat algunes d'aquestes competències que ara a vostè li anirien molt bé per intentar centrar el mercat de treball cap a un aspecte molt més productiu del que en aquests moments tenim.

I bé, l'exemple que vostè ha posat que el nivell de concertació i que el nivell de diàleg ens permet frenar la caiguda de la ultraactivitat... És clar, fixi's, primer vostè l'aprova, i ara, via diàleg, la frena. Home, doncs, potser estàvem millor com estàvem abans, i no necessitàvem fer aquesta negociació, perquè ja teníem la manera de resoldre-ho.

En fi, vostè ha dit també que la reforma laboral ha permès modificar el ritme i la modificació de l'ocupació amb l'objectiu de salvaguardar les empreses. I jo ja li he dit abans que algunes empreses potser sí, però n'hi ha d'altres –que vostè sap que és veritat– que no és només que hagin salvaguardat, sinó que són empreses que tenen futur, empreses que tenen negoci, i que

l'únic que fan és deslocalitzar per tenir benefici. Vostè ho sap. *(Pausa.)* Bé, pot dir que no, potser ho negarà, però negar les evidències de vegades és dolent.

En qualsevol cas, a mi el que m'agradaria és, com que vostè és el darrer compareixent de tota una sèrie de persones de diferents estaments que han anat venint, alguna opinió sobre coses que han dit. Per exemple, sobre el tema de la reforma laboral. La major part de compareixences –la major part, eh?, i no li parlo només del món sindical, parlo també d'una part del món empresarial, parlo del..., en fi, de molta de la gent que ha vingut– han dit que la reforma laboral pot haver funcionat com a devaluació interna i, per tant, per arrossegar salaris a la baixa –i com a conseqüència, dic jo, empobriment de la població–, però que en cap cas ha estat capaç la reforma laboral de generar ocupació ni de reactivar l'economia.

Perquè les xifres que vostè ens diu, que les atribueix a la reforma laboral, és clar, van en paral·lel..., és a dir, les xifres de descens de l'atur van en paral·lel, també, amb un descens molt més elevat de les persones ocupades –molt més elevat de les persones ocupades. Cada vegada hi ha menys gent, i, per tant, descens de l'atur.

Molts ens han parlat, fins i tot, del fet que generava inseguretat jurídica, amb referència a la negociació col·lectiva; en algunes sentències, que s'ha produït. *(Pausa.)* No, jo dic el que ens han dit els compareixents, de les notes que hem anat prenent, no m'estic inventant res. Jo ja sap que penso això mateix i, lògicament, la meua selecció no és objectiva –lògicament.

També li recordo que aquest Parlament va aprovar una moció en què es deia que es presentaria un informe sobre les conseqüències negatives de la reforma laboral i que es presentarien, d'aquest informe, demandes a Madrid per fer la reforma. No en sabem res, d'aquest informe, i m'agradaria saber si el pensa o no el pensa fer, i quines són aquestes conseqüències negatives que vostè en el seu moment va acceptar; perquè es va aprovar, però també pel seu grup parlamentari, aquesta moció.

Hi havia també unes quantes persones que parlaven..., criticaven les reformes fiscals que s'han fet –i en aquest cas, ens referim al Govern de Madrid–, que es basaven sobretot en l'interès d'atraure capital rebaixant fiscalitat i apujant l'IVA –això no li ho adjudico a vostè–, i això no veien que repercutís en absolut en la creació d'ocupació, sinó només en l'enriquiment d'uniques quantes empreses molt determinades, i no anava a parar al teixit productiu.

I alguns dels més bel·ligerants en aquest aspecte eren precisament la petita i mitjana empresa, que ens venien a dir que es queixaven que es legisla mirant l'IBEX 35, on hi ha –on hi ha, vostè ho sap– una gran part de –entre cometes– «especulació», i no la petita i mitjana empresa, que és la major part del teixit productiu català. Trobaven a faltar crèdits –com vostè sap–, trobaven a faltar ajudes específiques per a les empreses, trobaven a faltar una fiscalitat més justa. M'agradaria saber què n'opina, d'això, d'aquesta..., si la reforma fiscal aquesta, la que ens ha anat portant fins aquí, ha estat

perjudicant amb claredat la petita i mitjana empresa, i per contra ha acabat ajudant algunes grans empreses, que algunes –presumptament– cometen una certa evasió fiscal que potser ens resoldria molts dels problemes d'aquest país.

Sobre l'FP, un dels elements que tothom valorava com a positiu era la capacitat de la formació, i, per tant, la voluntat d'apostar per la formació professional. Però hi havia algunes persones que valoraven que en aquesta nova llei ens quedàvem a mig camí en una governança única que integrés tots els subsistemes –i parlo de governança, no només que la llei els integri–, i que això podia acabar sent un problema per a aquesta formació professional, i sobretot si volíem abordar seriosament el tema de l'FP dual. M'agradaria també saber si aquest quedar-nos a mig camí en la governança serà així o realment tindrem una única governança de tots els subsistemes de la formació professional en la nova llei.

També algun compareixent ens situava –i és més ideològic potser el tema– que el problema no és l'atur, sinó que l'atur és la conseqüència d'un problema. I té relació una miqueta amb el que li he dit al començament, i té a veure més amb la reforma que s'ha anat fent del sistema econòmic i –deien– la voluntat de tenir un model expansiu, però que pretengués tenir un capital humà amb un baix valor afegit; és a dir, que competim amb baix valor afegit de capital humà, en comptes de competir en innovació. No sé si vostè hi està d'acord o no, perquè pot ser aquest un dels efectes de la reforma laboral, i potser seria una incoherència tenir un model laboral de baix valor afegit, i en canvi tenir una gent molt formada o pretendre tenir una gent molt formada.

I acabo, senyor president.

Referint-se a les polítiques públiques per generar ocupació, aquí sí que eren els sindicats que coincidien a remarcar que no tots els sectors d'activitat econòmica haurien de tenir el mateix tractament en polítiques públiques, sinó que caldria detectar els sectors que són els tractors de l'economia, i que en aquest sentit la indústria n'ha sortit perjudicada, i que calen mesures per corregir-ho. I ens deien que caldrien grans acords en política de reactivació econòmica que permetessin el retorn social. Per exemple, plans de consum que permetessin el retorn en forma de fiscalitat. M'agradaria saber la seva opinió. I un altre exemple. *(Veus de fons.)* Sí, plans de consum que permetessin el retorn en forma de fiscalitat; o sigui, estic parlant de béns i serveis, especialment del sector industrial.

Una altra proposta que ens feien és: «Modifiquem les bases de les contractacions públiques de béns i serveis per no basar l'atorgament d'aquesta contractació essencialment en el preu, sinó que bàsicament tingui molt més pes l'aspecte tècnic que l'aspecte econòmic.» Això quina intenció té de poder-ho fer o no? O capacitat per poder-ho fer.

I ara sí que acabo. Hi havia una pregunta clau que ens feia algun compareixent que té relació amb la manera com he començat. Hauríem d'aclarir-nos quin és el model de societat que volem –el model de societat que

volem— per poder definir quines han de ser les polítiques econòmiques i laborals. Perquè segons el model de societat que vulguem en farem unes o en farem unes altres, i tindran com a conseqüència que la població serà d'una manera o d'una altra.

En qualsevol cas, jo crec que caldria arribar a un gran acord per crear un model laboral consensuat; i no només a aquests petits acords —que benvinguts siguin—, sinó a un gran acord per crear un model laboral consensuat, perquè estem en una situació dramàtica i, per tant, allò que va fer Roosevelt del New Deal potser ens tocaria fer-ho, i que aquí s'hi comprometés tothom. Tothom. Perquè mentre hi hagi qui se'n vol aprofitar, de la situació, no ens en sortirem..., del pou. I, per tant, caldria decidir si el model social i laboral que defensem és això que li deia de competitivitat, amb baixos salaris i l'efecte disciplinari que significa la por lligada a la precarietat, o el que volem és una competitivitat basada en treball de qualitat, en formació, en innovació, etcètera.

Jo crec que aquesta, per mi i pel meu grup, és la clau de quines han de ser les possibles polítiques que es puguessin fer amb els recursos que es tinguin en cada moment.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Inés Arrimadas García.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Gracias al señor *conseller*, al señor secretario y a los directores generales por la comparecencia hoy en esta comisión.

La verdad es que esta comisión es una comisión extraordinaria, no es una comisión ordinaria del Parlament, y es una comisión de seguimiento a las políticas de lucha contra el desempleo. Y desde diferentes grupos parlamentarios, pues, se ha propuesto esta comisión porque la situación es absolutamente dramática. Y además, se propuso en su día la creación de esta comisión porque, a pesar de que la situación es absolutamente dramática, resulta que el debate principal político en estos momentos en Cataluña no responde a este principal problema, sino que como todos ustedes saben, pues, responde a otra cuestión.

Situación dramática de Cataluña. Ya se han dicho algunos datos, pero yo creo que la gravedad de los mismos..., merece la pena que los repitamos, ¿no? Según los datos de la EPA del primer trimestre del 2014, pues, hay ochocientas mil personas en paro en Cataluña, un dato por supuesto superior al paro registrado, pero según todos los indicadores..., nos dicen que es que muchas personas simplemente han dejado de estar registradas en las oficinas de empleo porque han perdido toda esperanza de que estar en las oficinas les suponga alguna oportunidad para encontrar empleo.

Un dato también muy preocupante, que no se comenta yo creo lo suficiente —y me gustaría que usted hiciera una valoración, si puede ser, señor *conseller*—, respecto a la bajada de la población activa en general que estamos teniendo en nuestra sociedad; también el aumento del paro de larga duración, el paro juvenil y la precarización —el aumento de las contrataciones a tiempo parcial, los contratos temporales, etcétera. En definitiva, hay 270.000 hogares en Cataluña que tienen todos sus miembros en paro —todos sus miembros en paro—, y tenemos un 22 por ciento de paro en Cataluña.

Yo esto..., me gusta hacer también comparaciones respecto a otros países europeos, porque yo creo que nos puede dar un poco de perspectiva ¿no? En Cataluña tenemos un 22 por ciento de paro, aproximadamente; en el conjunto de España, un 25 por ciento de paro. Pero nosotros tenemos un auténtico problema estructural con el desempleo en este país. Si hacemos comparativas con otros países que tampoco están pasando unos momentos y una economía muy boyantes, pues, se ve una diferencia abismal. Por ejemplo, Italia tiene menos de un 13 por ciento de paro, Portugal tiene un 15 por ciento de paro. Es decir, tenemos problemas estructurales en nuestra sociedad que no podemos intentar solucionar con pequeños repuntes de la contratación o pequeños repuntes de la creación de empleo, cuando lleguen.

Por tanto, me gustaría hacer un aviso, tanto al Gobierno de la Generalitat como al Gobierno de España, en que con la situación tan dramática que tenemos —que es estructural, insisto— no podemos hacer discursos triunfalistas de que la recuperación económica ya está aquí porque hayamos tocado fondo. Estaba claro que un día dejaríamos de destruir empleo, ¿no? —dentro de poco, seguramente, dejaremos de destruir empleo—, pero es que tenemos un 25 por ciento de paro en España y un 22 por ciento de paro en Cataluña. Insisto, si nos comparamos con Portugal, pues, un 15 por ciento, ¿no?

Por tanto, lo que nos dicen desde la Unión Europea, lo que consideramos desde Ciutadans también, por supuesto, es que hacen falta reformas estructurales, y los gobiernos que están en estos momentos asumiendo esta responsabilidad no pueden sumarse a un discurso de que: «Bueno, ya estamos recuperando porque es que hemos creado diez mil puestos de trabajo en todo el país», ¿no?

Y usted hacía referencia —como siempre, es un discurso que, bueno, es muy habitual en su Gobierno— a que aquí no tenemos competencias, ¿no?: «En Cataluña, tenemos las manos atadas para hacer frente a los problemas.» Pues, señor Puig, yo se lo he dicho muchas veces, pero se lo vuelvo a decir: la competencia más importante son las políticas activas de empleo, y es una competencia derivada en Cataluña.

Y le voy además a demostrar que el SOC aquí y las políticas activas de empleo que se tienen en Cataluña no son una mera competencia de ejecución de lo que nos marca Madrid. Las diferentes comunidades autónomas de España tienen diferentes modelos de políticas activas de empleo. El Servei d'Ocupació

de Catalunya se estructura, se programa, de una manera diferente a otros servicios públicos de empleo de otras comunidades autónomas. Y eso es una muestra de que nosotros aquí no simplemente estamos para ejecutar lo que nos viene del Gobierno central, sino que tenemos un amplio margen de maniobra para adaptar las políticas públicas de empleo a las necesidades específicas de Cataluña.

Otra competencia muy importante que ustedes no asumen: la formación profesional. Y yo le invito, señor Puig, a que se revise usted las intervenciones de los diferentes expertos que han venido en esta comisión que han hecho hincapié en que uno de los principales problemas que tenemos en el mercado laboral de Cataluña es una mala orientación de los diferentes niveles formativos hacia las necesidades del mercado laboral. Y la formación profesional –es clarísimo– es claramente insuficiente para dar respuesta a las necesidades del mercado laboral. Ustedes, teniendo esa competencia, pues, tampoco la asumen –tampoco la asumen–, y tampoco han llevado a cabo la tan prometida, desde hace tantos años, reforma de la formación profesional.

Otra competencia muy importante que ustedes tienen: el impulso de la innovación, del desarrollo, la investigación. La política industrial. La política industrial está tan abandonada por parte del Gobierno de la Generalitat, que el propio sector se ha tenido que organizar para hacer un pacto por la industria; un pacto, de verdad, sin precedentes en otros sectores en cuanto a la unión que ha generado en los diferentes niveles: empresarios, sindicatos, universidades, *centres de recerca*, etcétera, ¿no?

Y otra cosa muy..., o sea, ustedes hablan de la reforma laboral. Sí que es verdad que en Cataluña no tenemos la competencia para marcar la normativa laboral del conjunto del país. Pero si es que a ustedes no les hace falta, porque ustedes desde el Gobierno..., desde el Congreso de los Diputados ya han dado apoyo a esta reforma laboral. Por tanto, si ustedes tuvieran la competencia aquí en Cataluña, pues me imagino que la reforma y la normativa laboral serían muy parecidas, porque no creo que ustedes cambien de criterio en lo que votan en el Congreso de los Diputados de lo que votan en el Parlament de Catalunya, o al menos no debería ser así.

Por tanto, dejémonos de excusas. Es un problema estructural que tenemos en Cataluña, que es el paro en el conjunto de España, y asumamos las competencias, las amplias competencias que tenemos en la comunidad autónoma de Cataluña, que es una de las comunidades autónomas, una de las regiones, con más competencias de la Unión Europea –de la Unión Europea.

Y ante esta situación, ¿nosotros qué vemos? Pues, vemos que para el Gobierno de la Generalitat esta no es una prioridad. No es una prioridad ni en el debate político, porque ustedes no hablan constantemente de este tema, sino que ya sabemos todos de lo que hablan. Ni es una prioridad. Y yo le voy a dar datos. Por ejemplo, en el acuerdo de gobierno que ustedes han firmado con Esquerra Republicana –le voy a hacer una

comparativa, sí–, la palabra «consulta», por supuesto referida al referéndum de autodeterminación, aparece veintiuna veces, si no he contado mal, ¿eh? –veintiuna veces–; la palabra «industria» aparece una, la palabra «energía» aparece dos y la palabra «ocupació» aparece tres. Yo creo que esto marca claramente cuáles son las prioridades de su Gobierno.

Otra cosa que marca las prioridades: ustedes se siguen negando en la Junta de Portavoces a que haya un Pleno de reactivación económica, que hemos solicitado diferentes grupos parlamentarios. Y yo le pido a usted, señor *conseller*, a ver si hoy se puede comprometer a que desde el Gobierno se va a dar vía libre –también desde *Convergència i Unió*, desde el grupo parlamentario– a que se celebre este Pleno de reactivación económica en el Parlament. Porque desde *Ciutadans* queremos hablar de estas cosas, que son las que unen a los catalanes y son las que necesitan realmente los catalanes. Por tanto, si me puede dar una respuesta en ese sentido, se lo agradecería.

Otra muestra de que el Gobierno no se centra en el empleo, y en generar empleo y luchar contra el paro, es que en su departamento, señor Puig, solo se ha aprobado una ley, si no he contado mal entre los diferentes departamentos, que es la de horarios comerciales. Y es una ley que se aprobó para saltarse la suspensión del Tribunal Constitucional respecto al decreto anterior. Es decir, nada. Por tanto, no pueden ustedes venir a decir que la prioridad del Gobierno es la creación de empleo, cuando viendo su actividad parlamentaria se ve claramente que no es así.

Otro dato objetivo es el presupuesto. Ustedes, en el presupuesto anterior, dejaron un 30 por ciento, aproximadamente, sin ejecutar del presupuesto de las políticas de empleo y lo relacionado con el Departamento de Empresa y Ocupació. Eso es recortar encubierto, eso es recortar en el Departamento de Empresa y Ocupació. La disminución clarísima de presupuesto que ha habido en investigación, en desarrollo e industria. Y por hacer referencia a un dato que usted ha dicho hoy, ustedes hacen proyectos piloto, como el de *Ara Coop*, de 1 millón de euros. Está muy bien y nos alegramos mucho, pero si lo comparamos con otras partidas presupuestarias de estructuras políticas, de medios de comunicación, o incluso de la consulta, es realmente ridículo.

Por tanto, desde *Ciutadans* proponemos que el debate se centre en la recuperación económica y en la creación de empleo, que se haga un pleno de reactivación económica en el Pleno del Parlament, y que ustedes, con las amplias competencias que llevan a cabo, afronten reformas estructurales, no parches, y no programas piloto, sino reformas estructurales. Y le digo más, señor Puig: no siempre se trata de dinero, no siempre se trata de grandes partidas presupuestarias, porque en *Ciutadans* somos conscientes de las dificultades económicas que tienen todas las administraciones públicas, incluida la Generalitat de Catalunya, pero es que hay reformas que son necesarias y que no cuestan dinero. Es más, que a la larga pueden suponer un ahorro de dinero para la Generalitat. Y le nombro

algunas de las cosas que nos preocupan especialmente a Ciudadanos.

El tema del Servei d'Ocupació de Catalunya. Hemos hablado largo y tendido. Ustedes nos vuelven a decir que sí, que sí, que ya viene la reforma en los próximos meses –como llevan diciendo años–, pero a nosotros nos gustaría un poco más de concreción, señor Puig. ¿Qué ha pasado con el planteamiento de las agencias de colocación? Esas noticias que aparecieron en diferentes medios de que ustedes tenían un planteamiento inicial, y resulta que han tenido que dar marcha atrás. ¿Cuál va a ser el planteamiento del Gobierno de la Generalitat respecto a las agencias de colocación? ¿Cuáles son los criterios de actuación prioritarios para el SOC? ¿Y cuál va a ser la reorganización territorial? ¿En qué línea van a trabajar ustedes?

El tema de la formación profesional. ¿Cuáles son las medidas que ustedes van a llevar a cabo para adaptar la educación a las necesidades del mercado de trabajo, sobre todo en el ámbito de la formación profesional?

Otro ámbito que se ha debatido largamente en esta comisión por parte de los expertos –y voy acabando, *president*– es una reforma fiscal que disminuya realmente la presión fiscal de las pequeñas y medianas empresas. Y yo sé que usted me va a decir: «Es que tenemos muy poco margen en Cataluña para marcar impuestos.» No tenemos tan poco margen, y de hecho en los últimos presupuestos se ha visto como se han aumentado todas las tasas y todos los tributos. Y hemos visto también como, cuando ustedes quieren bajar la presión fiscal a una actividad como Barcelona World, bien que lo pueden hacer. O sea, que tienen margen también para marcar la presión fiscal en Cataluña. Por tanto, me gustaría: ¿cuál es el planteamiento del Gobierno respecto a una verdadera reforma fiscal que haga que las familias, los autónomos y las pymes paguen menos impuestos y tengan menos presión fiscal?

Y por último, ¿cuál es la intervención que ustedes están haciendo con las industrias que siguen cerrando? Mientras ustedes comienzan ya a tener un discurso, pues, prácticamente triunfalista de que ya está habiendo un cambio de ciclo, en el Parlament –como se ha dicho antes– seguimos recibiendo a industrias que siguen cerrando. Por tanto, ¿qué mecanismos han puesto en marcha o están poniendo en marcha desde el Gobierno para actuar –para actuar– ante esta situación de grandes empresas que están planteando ERE, que están planteando incluso la deslocalización a otras partes de España, y que eso, sin duda, agravará la situación de muchas comarcas?

Y bueno, me quedo con ganas de hacerle más preguntas, pero estoy segura de que con el resto de compañeros ya tendremos información suficiente.

Gracias.

El president

Gracias, diputada. Té la paraula a continuació la representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada senyora Meritxell... (*Veus de fons.*) Ah! Perdó. És que... (*Pausa.*) Perdó, eh? Com que en

altres comissions no hi eren, avui m'he saltat la seva intervenció. Disculpi, eh?, prego disculpes.

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Sí, bon dia. No, cap problema. Ja ho vam dir a l'inici, que intentem garantir estar a totes les comissions que considerem imprescindibles, però som tres i fem i arribem al que podem. En tot cas, avui sí que no ens volíem perdre la compareixença del conseller, que enteníem que era, doncs, importantíssima.

Bé, una mica, clar, arribats al meu punt, s'ha dit pràcticament tot: són cinquanta minuts d'intervencions per part dels altres grups, s'han fet moltes preguntes. Jo crec que són preguntes, vaja, que és ineludible respondre. Clar, els mecanismes d'aquestes compareixences són una mica qüestionables, en el sentit que ara jo me posaré deu minuts a fer preguntes, després el conseller respondrà les preguntes que consideri oportunes, les que no consideri oportunes em sembla que es quedaran sense respondre, i així passarà com ha passat en moltes altres compareixences. En tot cas, jo faré les preguntes igualment, amb la intenció que es responguin, eh?, però, vaja, sempre..., o que quedi constància, doncs, que manifestem el nostre descontentament amb aquest mecanisme de totes les preguntes juntes i les respostes a mercè una mica del compareixent.

Jo crec que alguns començaven per una cosa evident, clau, i jo crec que fins i tot –o malgrat tot– vostè ho apuntava, que és, doncs..., la solució de l'atur obeeix a problemes estructurals i obeeix a problemes socioeconòmics estructurals, a més a més; i que el greu deteriorament qualitatiu i quantitatiu de la feina, doncs..., els experts en ocupació diuen –els experts en ocupació, no la CUP ni altres grups parlamentaris– que el greu deteriorament qualitatiu i quantitatiu és degut bàsicament a dos coses: la primera és que la destrucció de feina s'explica per la política de retallades en la despesa pública, i per altra banda..., o en relació amb la reforma laboral.

La reforma laboral que vostè per altra banda, doncs, valorava «sí però no» –no acabava de deixar gaire clar si havia estat útil o no. Jo crec que, en tot cas, al que no s'atrevia és a admetre potser quina desfeta havia suposat. Deia que havia permès modificar el ritme de la destrucció d'ocupació, i que la càrrega de flexibilitat, doncs, es repartia a parts iguals. Bé, nosaltres no hi estem d'acord. Entenem que la càrrega precisament l'han suportat, no?..., aquesta recessió i aquesta càrrega de la reforma laboral l'han suportat treballadors i treballadores. I només hem de veure, doncs, que l'Estat espanyol és el país on més costos laborals s'han reduït, després de Portugal i d'Irlanda. I la nostra pregunta en aquest sentit i que ens agradaria que ens respongués, més enllà de com valora la reforma laboral, més enllà de com valora, en tot cas, les retallades en la despesa pública..., la pregunta concreta seria: seguiran baixant els costos laborals? (*Pausa.*) És a dir, el futur respecte a la regulació de l'atur és una progressiva baixada –i, per tant, eh?, una repercussió total en les tre-

balladores i els treballadors—, doncs, d'aquesta competitivitat, que volen eludir?

Després fèiem una mica..., alguns partits ja en paraven, no? Jo en les intervencions que li he vist a vostè —i mira que les segueixo amb atenció— sempre li escolto una cosa, al final: la recurrent competitivitat. I també un excés recurrent a dir: «Bé, en situacions d'extrema gravetat com les que estem vivint» —i les estem vivint—, «doncs, una mica qualsevol feina val, no?» I, en tot cas, doncs, tenir una ocupació és... (*Pausa.*) No amb aquestes paraules, eh? —no amb aquestes paraules—; però, doncs, podria..., bé, en tot cas, podria treure-li algunes intervencions que ha fet sobre el tema de Barcelona World —si volen, hi entrem— i la creació de les xifres massives de treball, i a quines àrees bàsicament corresponen, i les reflexions que feia al voltant, doncs, que bé, que, en tot cas, tenir feina és millor que no tenir-ne. I hi estem d'acord; el que passa, que hi han altres fenòmens lligats al mercat laboral. Bàsicament un de molt greu, que és la temporalitat.

I aquí, ja sabem el que deia abans: greu deteriorament qualitatiu de la feina. La temporalitat dóna xifres espantoses. El 100 per cent de noves feines de l'últim any són temporals, els assalariats amb contracte temporal han crescut unes 34.000 persones, i, a més a més, això, doncs, en teoria s'ha de relacionar, a més a més, amb la davallada dels treballadors per temps complet. En tot cas, expliqui'ns respecte a la temporalitat si és la solució de futur, lligada al descens de costos laborals. Perquè si és la solució de futur, doncs, preparem-nos per a una pobresa assalariada —que, d'altra banda, no és un fenomen nou.

Deia..., bé, i s'ha dit, eh?, jo en aquest sentit no tornaré a redundar sobre la davallada de la població activa, sobre per què els nostres joves han de marxar a l'estranger a buscar feina, si és això la transferència de talent, doncs, a què es referia —en tot cas, injusta, des del nostre punt de vista. Però sí que apuntava —i també s'hi feia referència— de manera sorprenent, doncs, que, bé, que hi havien brots verds, que sí que podia començar a repuntar en algun punt... Bé, segons l'FMI, el Fons Monetari Internacional, la desocupació no baixarà del 25 per cent fins al 2017, que baixarà al 24,9 per cent. I el producte interior brut creixerà un 1,1 per cent, en relació amb la baixada. El 2018, l'atur se situarà en el 24,1. I el 2019, en el 23,1. En total, una baixada de l'1,9 per cent. Què n'opina, de les xifres que dóna el Fons Monetari Internacional? I si ho confiem tot a la política dels brots verds, i per tant a aquestes repuntades —repuntades a sis, set, vuit anys vista—..., no li donen una mica peu a pensar que potser calen altres solucions, que apostar sempre per les mateixes receptes, a part de ser redundant, doncs, no ens farà acabar amb el problema de la desocupació?

D'altra banda, bé, la nostra pregunta és —vostès com a experts, i acompanyat del seu equip, potser sabran valorar-ho millor que nosaltres—: com s'explica que l'Estat espanyol sigui un dels països europeus que ha creat més llocs de treball nets, i, en canvi, tingui uns índexs d'atur estratosfèrics. (*Pausa.*) Jo crec que això, en tot cas, potser té a veure amb les condicions laborals, potser té a veure amb la pobresa assalariada

que deïem abans, amb la temporalitat, doncs, amb sous miserables...

No volíem entrar en el tema de la reindustrialització, que també se n'ha parlat. Jo crec que, en tot cas, ja compareixerà per explicar sobre la indústria, i serà d'agrair, perquè hi estem interessades. Però, en tot cas, contraposem aquesta pretesa reindustrialització amb la decisió sobre Barcelona World. Vam fer públic el nostre desconcert, el nostre malestar a més a més, eh? I, d'algun manera, també explicàvem per què enteníem que apostar de nou per sortir de la crisi capitalista amb la recepta que ens va situar on estem, és a dir, construcció i turisme —turisme lligat a la baixa qualitat de l'ocupació, bàsicament a la temporalitat, i bàsicament als sous baixos—..., com podia explicar-se que la solució per a sortir del pou on estem era la mateixa que ens ha portat a estar-ne dins. Això encara ens costa, encara ens costa d'explicar, i no entenem, doncs, com un cop i un altre s'entesten en les mateixes solucions.

Parlava abans de quatre lleis, quatre lleis que entenem que són prioritàries. I la pregunta també aquesta és una mica sobre metodologia, eh? És sobre si aquestes ponències de llei, que entenem que seran quatre, seran el que va ser Llei de modificació del CRT, si es tramitaran igual, és a dir, si seran ponències de llei cartró pedra, en les quals no es debatrà res, i que ens arribarà per la premsa un pacte amb un altre partit de govern, i llavors allà sabrem les condicions del que s'ha pactat. Si és així, els demanem que s'ho estalviïn i, en tot cas, que abordin de manera sincera que volen fer una llei que només vostès saben que la volen fer, i que només coincideixen amb vostès en la necessitat de fer-la. Perquè, d'altra manera, és intentar cridar al fals diàleg i en tot cas apellar a un conjunt que, si no comparteix les seues idees sobre com s'han de regular bàsicament totes les coses que afecten en matèria d'empresa i ocupació, doncs, no entra al joc.

Sobre la Llei del SOC, ja li hem preguntat en algunes ocasions —s'ha dit també aquí— com va el procés de privatització. Perquè ens acostuma aquest Govern a retirar per l'alarma social, doncs, en aquest cas, una ordre de bases —que era, des del nostre punt de vista, del tot obscena, donades les condicions que existien al SOC, donades les condicions que existeixen respecte als orientadors laborals en les oficines de treball—..., doncs, normalment, quan tiren un pas endarrere és normalment per agafar empenta, i ens donen llavors una estocada més gran. Aquesta llei, per tant, del procés de privatització, tirarà endavant, no tirarà endavant? Potser ens en pot fer alguna avançada.

Sobre la Llei de cooperatives, en el mateix sentit. Pensen parlar amb el sector? Perquè em consta que el sector està intentant promoure un manifest en el qual mostra tot el seu descontentament. Estan parlant amb ells, o estan parlant només amb aquelles cooperatives que a vostès els interessa parlar-hi?

Respecte a la formació professional, també s'ha dit, s'ha apuntat. I, sobretot, s'ha apuntat quina és la diferenciació respecte a la resta d'Europa. O com s'està configurant una llei o un model de formació professional exactament igual que l'espanyol, totalment dife-

rent del de la resta d'Europa, que a més a més és totalment diferent del dels països industrialitzats. Si de cara a afrontar la Llei d'ocupació comptaran amb això, amb el fet que apostar per l'economia productiva és garantia de futur o no.

Tenia més preguntes sobre l'RMI, que li han preguntat.

I dos últimes reflexions. La primera: volia donar-li una xifra que potser vostè coneix, a veure si la pot valorar. El barri de Barcelona –de la ciutat de Barcelona– on més ha baixat l'atur és Pedralbes, seguit de Sarrià, seguit de Sant Gervasi i seguit de l'antiga Eixample Esquerra. Per contraposició, els barris on menys ha baixat són els districtes de Nou Barris i de Sant Andreu. Explica d'alguna manera, doncs, que la gestió de l'atur està eixamplant les desigualtats?

I per últim, respecte a la vaga de Panrico, em sembla que hi haurà una setmana més de vaga –així ho han decidit l'assemblea de treballadores i treballadors. Ara diu que pensen «mediar». La nostra reflexió és: «mediaran», o actuaran com a part en el conflicte? Perquè el precedent d'haver fet la vista grossa a la vulneració del dret de vaga que l'empresa exercia els situa en una mala disposició de cara a poder exercir com a mediador. Si és així, ens n'alegrem, però també que sigui un precedent per a la resta d'ERO que s'estan plantejant a tot el país.

I per la nostra banda, simplement la reflexió que fèiem és: quin futur laboral ens espera? Perquè el meu acabarà d'aquí..., el que trigui la legislatura, i hauré de tornar a buscar feina. Quin futur laboral m'espera, quin futur laboral li espera a totes les companyes i companys de militància que estan a l'atur, i a tota aquella gent que no només ja no està a l'atur, sinó que està totalment desmotivada per buscar feina.

El president

Gràcies, diputada. Ara sí, té la paraula, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada senyora Meritxell Borràs i Solé.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. En primer lloc, també, agrair la compareixença del conseller Felip Puig, així com del secretari sectorial i els dos directors generals. I agrair també l'explicació, que ha abastat els diferents àmbits que afecten el que en aquesta comissió tractem, que és, doncs, la lluita contra la desocupació.

Conseller, vostè ens ha parlat de realitat, de realitats. Algunes realitats, lamentablement, no són positives; d'altres, sí que alberguen, sí que apunten, doncs, a elements positius, i que, per tant, tampoc els podem desestimar ni fer veure que no existeixen, sinó que val la pena posar-los també en valor, precisament perquè no cal caure en la desesperança quan les coses, doncs, apunten que milloren.

En aquest sentit de realitat, conseller, vostè ens anunciava un fet que en moltes ocasions en aquest Parlament nosaltres, doncs, hem criticat –diferents grups parlamentaris, no només el de Convergència i Unió–,

que és la disminució de recursos que el Govern de l'Estat ha posat precisament per poder fer polítiques actives d'ocupació. Disminuir en un 57 per cent els diners per poder fer aquestes polítiques actives d'ocupació fonamentals de cara a les persones que estan a l'atur i, per tant, per poder millorar la seva ocupabilitat, a nosaltres, lògicament, no ens ha semblat gens sensat.

També expressava, conseller, i nosaltres també ho volem posar en valor, el que és la manca de competències, i per tant la manca de capacitat en moltes ocasions per poder actuar, atès que no tenim competències, doncs, en l'àmbit del mercat laboral, de relacions laborals, de la fiscalitat; malgrat que aquí alguns diguin que sobre la fiscalitat dels autònoms hi podem actuar, això no és així, i no cal que ens fem trampes. Al contrari: si algunes de les reivindicacions d'aquest país funcionen, també és perquè volem canviar algunes coses..., que no ens és possible fer-ho des de Catalunya.

Per tant, en aquest sentit, doncs, manca de recursos; en altres casos, jo m'atreveixo a dir també deslleialtat per part del Govern de l'Estat. O, com vostè ens expressava, per exemple, doncs, ens trobem que els centres especials de treball..., no només no rebem els diners necessaris per poder-hi fer front, sinó que també un any darrere l'altre es disminueix la quantitat que rebem i, per tant, ha de ser el Govern de Catalunya qui faci un esforç rellevant per donar cobertura, precisament, a les persones que més ho requereixen, persones amb una situació de major dificultat a l'hora de trobar feina. O en el que és el retard en el pagament de les polítiques actives d'ocupació, en el qual, doncs, el darrer any es rebien els recursos el 28 de desembre; semblava ben bé com si fos una burla, que en tres dies s'haguessin de fer les polítiques actives d'ocupació d'aquell any.

Malgrat tot això, per això, conseller, nosaltres sabem de la feina, de la feina que es fa des de la conselleria, i voldríem si ens podria xifrar el nombre de persones que en les polítiques actives d'ocupació reben les actuacions directes o indirectes que des de la conselleria es duen a terme. I, per tant, aquest és un tema que nosaltres entenem que és rellevant. És a dir, el nombre real de persones a les quals arriben amb polítiques actives d'ocupació, hi insisteixo, malgrat que s'han reduït en més d'un 57 per cent els recursos en aquesta matèria.

Compartim amb vostè, conseller, la necessitat de lligar les polítiques passives d'ocupació i les polítiques actives d'ocupació, que malgrat tot, a dia d'avui, encara no és possible. I veiem que malgrat totes aquestes mancances que vostè exposava, doncs, fruit de l'esforç de les persones, també de les empreses –que són les diferents persones que la componen, ja sigui el mateix emprenedor, com els diferents treballadors–, dels agents econòmics i socials, i també jo m'atreveixo a dir –i vostè no ho ha dit, però jo sí que goso dir-ho– de la feina ben feta per part del Govern, la realitat és que –amb tota la prudència vostè ho expressava, però també perquè és sensible i és conscient que quan hi han milers de persones a l'atur, doncs, en cap cas es pot parlar ni des del cofoisme ni des de la satisfac-

ció— és una realitat que les coses agafen un to diferent. Perquè si bé és cert que les dades de la darrera EPA no són bones, també cal tenir present que l'atur registrat està baixant durant deu mesos consecutius i que paral·lelament augmenta l'afiliació a la seguretat social, fet que en tot cas posa de manifest que la reducció de l'atur és..., una part important és perquè les persones troben feina; si no fos així, l'afiliació a la seguretat social no pujaria.

Per tant, és cert que hi ha un canvi de tendència en la nostra economia i comença, tot això, a afectar en el mercat de treball. Segurament, menys del que nosaltres voldríem, menys del que vostè voldria, conseller, però aquesta és una realitat que crec que no ens podem amagar; ens faríem un flac favor, si ho féssim. I, per tant, si bé la xifra segueix sent important, no deixa de ser rellevant i positiu que aquest mes de maig vostè ens auguri que quedarem per sota de les 600.000 persones aturades després de més de quatre anys, no? Per tant, aquest és un element que, hi insisteixo, amb tota la prudència i amb tota la modèstia, vistes les xifres, cal posar també sobre la taula.

Un altre dels elements que vostè ha citat, conseller. I no era vostè precisament qui parlava de tenir un braç lligat a l'esquena —em sembla que era el diputat Oriol Amorós, qui ho citava. Jo m'atreveixo a dir que en molts casos sembla que hi tinguin els dos, per les grans dificultats en la matèria de recursos, com li deia, com li deia també, doncs, del que és el marc competencial. Però també crec que cal posar en valor no només la millora del que són les dades de la situació d'atur en el país, sinó també el que és la captació de la inversió estrangera. I, sí, certament, darrerament sortia la Cambra de Comerç dient que les inversions en el país, les inversions estrangeres que rebem, són superiors, vaja, al 50 per cent —el que rep Catalunya respecte al conjunt de l'Estat.

Però no és la primera vegada que dades d'aquestes positives són publicades. Altres vegades han sigut publicades per diaris internacionals on es parlava del rànquing, doncs, de les inversions estrangeres que rebien les diferents regions europees. I en altres ocasions l'hem sentit a vostè fent-se ressò —simplement ressò, no donant un rànquing propi— de quina és la situació de Catalunya, que ha estat, que és, la primera regió continental a rebre inversions industrials —a casa nostra. Per tant, en aquest sentit, aquest és un tema que és positiu i cal posar-lo també sobre la taula, amb tot el valor que això té.

Per altra banda, s'ha parlat aquí, doncs, del que és el pacte industrial, i nosaltres no hi volem treure valor de cap de les maneres. És evident que hi ha hagut un esforç per part de tothom d'arribar a aquest pacte industrial, però nosaltres creiem que, com a diputats que hem estat informats de quina és l'estratègia industrial que té el país, i que per tant se'ns ha ensenyat, se'ns ha presentat per part del secretari d'Indústria també als membres d'aquesta comissió, és important que posem en valor i que sapiguem veure que aquesta estratègia industrial no es fa d'una forma aïllada, sinó que es fa d'acord amb l'entorn europeu i d'acord també amb les directrius d'aquest entorn, i, per tant, que aquí també

hi ha, doncs, una bona feina, que es fa precisament perquè, com vostè citava, l'àmbit de la indústria és bàsic per tirar endavant des d'un punt de vista econòmic el país.

Per altra banda, se'ns citaven les nombroses —certament— empreses que com a diputats hem rebut en aquest Parlament, en aquesta seu parlamentària. I aquesta és una realitat que, diputats i diputades, molts de vostès que com jo no és aquesta la primera legislatura que hi som, sinó que hem estat també portant els temes d'empresa i ocupació en anteriors ocasions, lamentablement passa al llarg de totes les legislatures, perquè hi han empreses que neixen, que creixen, i que, per tant, amb això que els deia, doncs, de les inversions noves que es produeixen..., però també això ha estat així en el passat; em ve al cap una d'elles, que va tenir un gran ressò en aquell moment i gran preocupació, però que en canvi no es va poder solucionar positivament, com va ser, per exemple, Pirelli, de Manresa.

En aquest sentit, no vull treure cap valor a les empreses que nosaltres estem veient en aquest moment, però també em sembla que no hem de, doncs, qualificar l'acompanyament que per part dels diputats i diputades de la cambra fem a les empreses..., sigui un fet excepcional. Aquest és un fet que forma part de la mateixa activitat econòmica, del mateix funcionament, doncs, de l'àmbit industrial del país.

Per altra banda, conseller, vostè ens anunciava —i en som coneixedors, perquè també ens ha sigut presentat als diferents grups parlamentaris—, doncs, el fet que tindrem ben properament uns projectes de llei, com és en l'àmbit de la formació professional, del Servei d'Ocupació de Catalunya, que se'ns deia que no hi ha un acord al cent per cent amb tots els agents, però que no renunciem al fet que hi pugui ser, i que a més a més, doncs, per això està precisament el temps per endavant, no?, per arribar a aquests acords. O en l'àmbit de cooperatives.

Per tant, conseller, entenem que malgrat la dificultat del moment, que en som coneixedors —vostè segurament més que ningú altre en aquesta sala—, s'està fent una bona feina. Una feina que, a més a més, dona una resposta; una resposta que sí que és cert que el conjunt de l'Estat comença a veure, però que d'una forma molt primerenca va començar a Catalunya, i que ara, d'una forma molt més sòlida, comença a fer aquests passos.

Lògicament, com vostè citava, conseller, aquest ha de ser un àmbit que no sigui només, doncs, de grans xifres, sinó que ha d'arribar també a les persones. Sens dubte, hi arriba més lentament del que voldríem, però també és cert que aquestes bones notícies, aquest bon avançament que té el país, està arribant també a tots i cadascun d'ells.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, diputada. Agraïxo a tots els diputats també l'esforç que han fet per cenyir-se al temps. Ja

veu el conseller que és molt diversa la quantitat de preguntes i qüestions que hi han.

Els demanaria, si els sembla bé, fer una petitíssima pausa de cinc minuts, per poder atendre necessitats fisiològiques inclús dels membres de la comissió, i d'aquí a cinc minuts reprenem la sessió.

Gràcies.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les sis i tretze minuts.

El president

Diputades, diputats, reprenem la sessió.

Té la paraula, a continuació, per donar resposta a les intervencions dels grups parlamentaris, l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, senyor president. Els haig de reconèixer que jo venia més preparat per a una comissió d'estudi que per a una comissió de control, però, vaja, accepto la dinàmica que els senyors diputats han plantejat amb les seves intervencions.

Aniré contestant per ordre, però segurament hi hauran respostes que, a algun grup que les hagi plantejat potser cronològicament inicialment, doncs, també serveixin per a altres raonaments, malgrat que d'una manera particular m'he apuntat tretze preguntes concretes del Grup Mixt, perquè pugui d'alguna manera vèncer aquest prejudici que no controto, i les contestaré una per una.

Crec que sí, sincerament, que estem davant d'un canvi de cicle econòmic, malgrat que som molt conscients, aquí i arreu del món..., em sembla que no descobriré res, si hi han nombrosos economistes i reflexions d'organismes governamentals o paragovernamentals, de la societat civil, acadèmics i de tota índole, doncs, que estan reflexionant sobre la tendència que a nivell del món existeix en relació amb l'increment de les desigualtats, i d'això el Govern de Catalunya n'és molt conscient i molt sensible.

És evident que no podem aplaudir passivament que la recuperació econòmica serveixi per incrementar les desigualtats, motiu pel qual en la mesura de les nostres possibilitats estem d'alguna manera tensionant al màxim, des d'un punt de vista pressupostari, però també des d'un punt de vista de la nostra capacitat de persuasió i d'intervenció en l'àmbit nostre de referència, perquè això d'alguna manera no s'incrementi, sinó que en sentit positiu, i d'acord amb la tradició catalana, doncs, es corregeixi, en la línia de garantir com un dels nostres pilars bàsics de construcció de país aquesta cohesió social, el fenomen de l'ascensor social, i, en definitiva, la igualtat d'oportunitats davant d'un món global molt competitiu, però que genera oportunitats. I aquí és on hem de saber tots plegats procurar les condicions perquè tothom pugui tenir accés i oportunitat, en definitiva, de desenvolupar el seu propi pro-

jecte personal, i allà on calgui una actuació d'acompanyament, doncs, estar presents per vetllar per aquesta justícia social.

I coincideixo amb el Grup d'Esquerra Republicana i el diputat que ha intervingut inicialment, el senyor Amorós, doncs, que la nostra millora de competitivitat, i així ho he anat dient en moltes intervencions..., i em sembla que en el Parlament també m'han escoltat alguna vegada que un cop superada aquesta dura fase d'afrontar una crisi econòmica i les seves conseqüències, el país, en l'entorn..., i també ho haig de dir, òbviament, perquè bona part de les reformes que tots plegats creiem que s'haurien d'haver fet o s'han fet, o s'han fet a mitges, es situen en l'àmbit de l'Estat, en l'àmbit de l'Estat espanyol. La millora de la competitivitat, en aquest cas de les nostres empreses, s'ha produït, i en som molt conscients, a base d'uns ajustos molts durs de la productivitat i els costos salarials.

I això no pot tenir massa més recorregut. I en aquest sentit, hem de generar les condicions perquè, a partir del moment en què comencem a reconstruir la nostra economia d'una manera més positiva i això ens permeti d'alguna manera veure com el mercat laboral, el mercat de treball, doncs, repren una dinàmica de construcció i generació de llocs de treball, aquesta millora de la competitivitat es basi en el valor afegit, en la innovació, en la internacionalització, en l'excel·lència, en la qualitat, i no pas en una permanent pèrdua de capacitat adquisitiva dels nostres treballadors o dels nostres beneficis empresarials. Això és insostenible i faria insostenible el nostre model de benestar, i faria insostenible la nostra qualitat de vida com a país.

Per tant, crec que, en aquest sentit, el Govern de Catalunya n'és molt conscient, i està fent, en la mesura de les seves possibilitats, les reformes i els ajustos en el nostre sistema d'innovació, per exemple, i ens hi hem posat d'una manera decidida, tant des d'un punt de vista de destinació de més recursos –i ho farem–, com també de reorganitzar les estructures d'innovació, excessivament fragmentades i molt disperses; com, al mateix temps també, és evident que intentar d'alguna manera aconseguir –i això és el que el país s'ha proposat– alguns instruments que avui no descansen en la capacitat de decidir d'aquest Parlament, ni en la capacitat executiva d'aquest Govern.

I, malgrat tot, els haig de dir que l'evolució del mercat de treball i de l'economia, des de molts indicadors –de producció industrial, d'exportació, d'inversió estrangera, de turisme estranger–, d'indicadors que poden tenir una dimensió global que no repercuteix encara a tots els territoris, a totes les famílies, a totes les empreses..., es produeixen d'una manera positiva molt més accelerada i evident a Catalunya que a la resta, en aquest cas, de les regions de l'Estat espanyol.

Però també els haig de dir que és evident, i hi vull insistir, que en la mesura que no siguem capaços d'establir com a mecanismes o instruments que configuren finalment, fins i tot, alguns dels factors de la cadena de producció, no? –el cost de l'energia, la gestió de les infraestructures, la capacitat de retorn en capital públic d'inversió productiva, o la hisenda pròpia amb

mesures d'estímul fiscal—..., això no descansi en les mans dels òrgans d'ordenació d'aquesta petita economia regional que és Catalunya al sud d'Europa, és evident que això es produirà amb major o menor intensitat en funció de si es tenen aquests instruments o no es tenen.

El RIS3CAT, que era una no diré amenaça, però sí una visió que des d'Europa, amb caràcter generalitzat, podia incidir d'una manera singular a casa nostra —parlo del nostre país—, per la nostra capacitat de diversificació industrial, va ser plantejat i ha estat negociat amb les institucions europees a bastament, tan a bastament que els hem convençut de la diversitat singular que té aquesta economia regional que és Catalunya, des d'una perspectiva d'un molt ampli espectre d'activitat industrial, d'activitat logística, d'activitat turística, però sobretot industrial. I, per tant, el plantejament que hem fet —i que som de les poques regions del sud d'Europa que ja han presentat el seu pla estratègic de la recerca i la investigació i innovació, estratègia especialitzada intel·ligent de recerca i d'innovació—, el RIS3CAT, ha estat acceptat per les institucions europees, està sent pres com a model per part de les institucions europees per a altres regions que encara no han iniciat aquesta dinàmica. I esperem que, en aquest sentit, ens permeti d'alguna manera no només optar als projectes competitiu en matèria d'innovació, sinó al mateix temps també que sigui un marc també de concertació entre les polítiques de recerca i les polítiques d'innovació, entre les polítiques d'investigació i les polítiques de transferència tecnològica i de producció industrial, com així hem establert entre el Departament d'Economia i el Departament d'Empresa, i al mateix temps també sigui objecte d'acompanyament de tota l'activitat empresarial, industrial i d'innovació.

En aquest marc, només recordar-los..., em sembla que ho hem dit, i si amb alguns de vostès, doncs, no hem estat encara prou diligents per fer-los arribar tota la documentació, la tenim a la seva disposició. En el marc del RIS3CAT i de l'estratègia industrial a Catalunya, hem identificat set grans sectors estratègics d'activitat industrial, en els quals s'identifiquen i s'intenten agregar bona part de les activitats més importants: tot el tema d'automoció i mobilitat sostenible; tot el tema de química, energia i recursos energètics; tot el tema lligat amb el disseny, el tèxtil i la moda i els complements; tot el tema de l'agroalimentació; tot el tema, en definitiva, doncs, també de les indústries relacionades amb la cultura, el turisme i les experiències. En definitiva, tot el tema de serveis industrials —segurament me n'he deixat algun.

Aquí hem definit aquests sectors, i és el que vol emmarcar..., segurament, aquí tenim diferents concepcions del que és una certa política de planificació, amb major o menor intervenció, però emmarcar el gruix de les activitats productives del país, perquè serveixin com a full de ruta, perquè és evident que no podem arribar, ni per la migradesa de recursos —encara que els incrementem— públics i privats..., a tot arreu d'aquests sectors, i aquests són els sectors que creuem que ens han de fer de tracció, i, per tant, doncs, apuntar bona part de la nostra recuperació econòmica.

En aquest sentit, dintre d'aquesta estratègia industrial hi ha també el programa d'innovació, i aquí hi destinaré més recursos. No m'hi puc comprometre formalment, però en declaro la intenció, i és evident que vostès em podran, aleshores, d'aquí a uns mesos, passar comptes —espero que sigui, per exemple, el mes de setembre. Però declaro la intenció de pràcticament, si no doblar, incrementar en més d'un 60 o un 70 per cent els recursos destinats l'any passat a innovació per poder consolidar bé el programa de reconversió dels centres Tecnio, que hem iniciat i que anem cap a un procés de guanyar dimensió, amb un únic gran centre d'innovació tecnològica, a través de l'agregació i integració dels sis grans centres avançats que existeixen a Catalunya, que mantindran el seu caràcter de, diguem-ho així, territorialitat i de multisectorialitat, i de multicentres, però amb una estructura compartida que ens permeti dos grans objectius: guanyar dimensió en els projectes competitiu al món, a Europa, i al mateix temps arribar amb major capacitat de finançament i de suport a capillaritzar la innovació cap a les nostres pimes, que és un dels grans reptes que tenim pendents, no?

També en aquest sentit..., i el senyor Amorós em feia aquesta reflexió de què podem fer per guanyar dimensió per part de les nostres empreses. Suposo que deuen entendre que això no pot ser un propòsit del Govern, i menys d'un Govern que, u, no té les estructures d'estat propi per poder consolidar amb estímuls fiscals o amb decisions estratègiques..., òbviament, tampoc compartim el nivell d'intervencionisme, per exemple, que practica el Govern francès, però en qualsevol dels casos és evident que un govern que tingui hisenda, seguretat social, energia i altres instruments està en millors condicions d'acompanyar processos d'estratègies, d'aliances empresarials, de guanyar dimensió.

Tot i així, ho estem procurant. També no només amb la política de clústers, que algú dirà: «I què hi tenen a veure, els clústers, amb guanyar dimensió?» Doncs, hi ha moltes maneres de guanyar dimensió per part de les nostres empreses, i no només passa per adquisicions o fusions; passa per aliances estratègiques, passa per complicitats sectorials, passa per analitzar estratègicament com guanyen també negoci tots els elements de les diferents cadenes de producció en un àmbit determinat. I els vint-i-tres o vint-i-cinc ja clústers que existeixen a Catalunya són també un instrument que estem potenciant per fer guanyar dimensió a la nostra economia.

Com els he dit abans, no els he volgut avorrir amb dades, però el darrer trimestre les dades d'exportació, el darrer trimestre les dades d'inversió estrangera, el darrer trimestre l'evolució del turisme estranger, tots són, si m'ho permeten, captació de divises, d'ingressos exteriors, que ens han de permetre un millor i major retorn del nostre endeutament propi, i per tant preparar-nos per poder equilibrar no només les finances públiques, sinó també fins i tot l'endeutament privat i l'economia del nostre país. En aquest sentit, l'evolució és positiva i esperem que es continuï mantenint així en els propers mesos, cosa que faria que les previsions de creixement del país per al proper any, doncs, pu-

guin superar aquell 0,9 per cent amb què vam dimensionar els nostres pressupostos públics, o aquell fins i tot 1,2 per cent que ja ha situat alguna organització o institució com la Cambra de Comerç per a aquest any.

Jo vull ser, prudentment, fins i tot un punt més optimista. Una de les meves funcions, si m'ho permeten –i sé que això és objecte, òbviament, de debat polític, i per això estem aquí també–, és intentar traslladar confiança als sectors productius, inversors i industrials del país. I crec sincerament que l'evolució del país creixerà per sobre d'aquest 1,2 avui ja pronosticat per alguna institució financera o cameral del nostre país. Si això és així, estariem en condicions de generar un major impuls a les dinàmiques de consum interior, d'inversió, de contractació, i, per tant, doncs, de guanyar confiança d'una manera més ràpida, cosa que ens permetria, segur, generar més llocs de treball.

I en aquest sentit, jo ja sé que les xifres muntants són molt dures. I com que jo intentaré d'alguna manera corregir-me a mi mateix en la meua tendència a interpretar aquesta comissió d'estudi com una comissió de control, intentaré contenir-me, però els demano un punt de confiança en el fet que si portem deu mesos d'evolució raonablement positiva, positiva per primera vegada en sis anys, vol dir que alguna cosa també a nivell de l'evolució de les xifres de l'atur..., tant pel que fa a l'enquesta de població activa, comparant el primer trimestre d'enguany amb el primer trimestre de l'any passat –on s'han creat llocs de treball, on ha disminuït l'atur–, com comparant també les dades de l'atur registrat, que és un altre indicador diferent de l'enquesta de població activa, però que també ens porta a veure amb caràcter interanual una reducció de l'atur. I és més: l'enquesta de població activa, l'última del trimestre de l'any passat, ens va permetre observar que per primera vegada en sis anys a Catalunya s'havien generat llocs de treball, ocupació neta, i aquest era un fenomen que no passava des de feia sis anys. Per tant...

I al mateix temps, aquest primer trimestre hem observat, com també vostès saben, que per primera vegada –portem dos o tres mesos, però no havia passat mai des de feia uns quants llargs mesos i llargs anys, no?– s'està incrementant el nombre d'afiliats a la seguretat social, s'està incrementant el nombre de contractes laborals. I deixin-me que, dins de la meua percepció que alguna cosa..., i estic d'acord amb vostès: alguna cosa funciona malament en el nostre mercat laboral quan en situació de crisi, i per tant de davallada econòmica, es destrueixen llocs de treball fixos, i quan la recuperació comença a ser, d'alguna manera, ja clara, es creen llocs de treball temporals.

Aquesta dissociació respon a falta de confiança, a algunes rigideses que encara té el nostre mercat de treball i a alguna cosa que no tenim ben establerta per tal de mantenir un equilibri entre la protecció i la garantia dels treballadors que poden quedar en situació de desocupats –que l'hem de, d'alguna manera, garantir–, i al mateix temps també la capacitat de risc i l'assumpció, d'alguna manera, de contractar nous treballadors per part de les empreses; cosa que aquí, ho repeteixo, hi ha una dissociació. I l'hauríem de resoldre, no sé com. No sé si aquesta hauria de ser –o no,

i ho farà l'Estat– una de les mesures per revisar la reforma laboral.

Però, en qualsevol dels casos, també els haig de dir que l'últim trimestre ens ha donat també una indicació també positiva: l'increment del nombre de contractes que estem observant en relació amb el nombre de contractes que es van efectuar el mes de març de l'any passat o el primer trimestre de l'any passat; comparant-lo amb el mes de març o el primer trimestre d'aquest any, ens diu que està creixent el nombre de contractes, però curiosament lleugerament més s'incrementa –i, per tant, té un ritme diferent– el nombre de contractes indefinits, que el nombre de contractes temporals. Evidentment, encara a unes proporcions desequilibrades quant al seu volum, però el nivell de creixement és superior en el cas dels contractes indefinits que en els contractes temporals.

Una pregunta concreta que em feien era quin volum creïem que estàvem en condicions de remoure pel que feia a la formació bonificada. Estic parlant sempre de les empreses per sota de cinquanta llocs de treball, i en aquest sentit tenim avaluat que això podria significar de l'ordre d'uns 50 milions d'euros. Per tant, vol dir que si destinant 1 milió d'euros estem en condicions de moure'n 5 o 6, bé, estariem en condicions d'aixecar, en una primera fase, un 10 per cent d'aquest volum que avui, doncs, es cotitza, es paga i no s'aprofita, i per tant que podria generar iniciatives en aquest sentit –que esperem que aquest programa pilot serveixi per incrementar el ritme d'incorporació.

I pel que feia a la preocupació del diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Amorós, pel que fa als casos dels perceptors de la renda mínima que ja porten més de seixanta mesos o més, només una visió quantitativa, que vol dir la preocupació que tenim. Teníem –suposo que això deuen ser dades, doncs, referides als darrers mesos, a aquest primer trimestre– de l'ordre de 5.800 aproximadament, 5.880, 70..., 5.874 expedients de persones, de beneficiaris de la renda mínima, que portaven més de seixanta mesos. D'acord amb el programa i la normativa aplicable, s'havia de produir una revisió de la seva continuïtat o no. Dir que en aquests moments, i havent efectuat ja tot un treball sistematitzat, expedient per expedient, d'aquells que tenen més de seixanta anys –que se'ls garanteix la continuïtat–; d'aquells que tenen menys de seixanta anys, però s'ha d'analitzar quin grau de discapacitat poden tenir; quins estan suspesos per determinades circumstàncies –de l'ordre de tres centenars–; quins continuen vigents però tenen, en funció de la seva ponderació, una condició de pobresa severa, i per tant se'ls garanteix la seva continuïtat –més de tres mil expedients–; en quins d'alguna manera hi han problemàtiques socials greus, i es demana un informe per actualitzar l'expedient..., en aquests moments, d'aquests 5.874 expedients inicials, en tenim 1.032 que creïem que requereixen una nova valoració per part dels serveis socials, i que s'hi està treballant. La resta, a excepció de –si no em vull equivocar– 289 que estaven en la línia de suspesos per incompliment de les condicions..., tota la resta tenen continuïtat garantida per una o altra motivació.

I, per tant, estem treballant en aquella línia que l'aplicació d'una normativa d'una manera freda hauria pogut deixar fora del sistema 5.800 perceptors. En aquests moments, ja li hem dit que d'aquests 5.800, 289 sí que estan suspesos per diferents circumstàncies, la resta s'han reconduït i es garanteixen, i d'aquests 5.874 n'hi han 1.000 que s'estan treballant cas per cas, un cas darrere un cas, amb els serveis socials de cada ajuntament o consell comarcal, per analitzar la seva situació i trobar una solució.

L'evolució de l'economia torno a repetir que és, jo diria, el factor fonamental per poder garantir que treballe decididament en la reducció de llocs de treball; si més no, estic convençut que molts de vostès, com jo, es fan la pregunta de què vam fer malament fa quatre, cinc, sis, set, vuit, deu anys, per haver destinat centenars de milions a polítiques actives i no haver aconseguit de veritat incidir en el nivell de formació, de capacitació, de les nostres persones avui desocupades. Perquè destinant-hi centenars de milions d'euros, no vam aconseguir canviar les dinàmiques i les inèrcies del mercat, i avui, destinant-n'hi menys, no em facin arribar a la conclusió que és millor destinar menys diners a polítiques actives, perquè la correlació matemàtica ens enganyaria, però resulta que estem disminuint l'atur, i d'una manera més evident que no pas quan teníem 450 milions d'euros. Vol dir que és evident que l'entorn en què es mou l'economia té molta més incidència que no pas el que puguem fer amb les polítiques actives. Polítiques actives: són absolutament necessàries? Imprescindibles. Tenen el caràcter de suficient per garantir l'evolució de l'atur? Ja els dic jo que no. En tot cas, són per millorar l'ocupabilitat, per millorar la formació, per establir nous itineraris d'insertió, per, en definitiva, ser més eficients en la feina.

En aquest sentit, jo els proposo –jo els proposo– que, al mateix temps que utilitzen reiteradament indicadors de gestió, també fem servir indicadors de resultats i també valorem com evoluciona el nostre mercat de treball. Perquè moltes vegades, ho torno a repetir, resulta que hi destinàvem centenars de milions d'euros i es destruïen llocs de treball d'una manera desaforada, i ara destinant-hi menys milions d'euros potser hem millorat tots plegats quant a eficiència, eficàcia, però també és evident que el nivell de concertació amb menys recursos està tenint en alguns casos i amb programes nous, alguns dels quals hem explicat ara mateix i hem anat comentant al llarg dels darrers mesos en el Parlament, doncs..., estem intentant també reequilibrar alguns recursos –la renda mínima, per exemple, amb les polítiques actives– per millorar el funcionament, sobretot, dels col·lectius més desvalguts, no?

No hi insistiré, però ja els dic que innovació, internacionalització, clústers –em sembla que n'he parlat–, reindustrialització. «Reindustrialització» és no només una paraula buida de contingut i una declaració d'intencions. Reindustrialització, si m'ho permeten, vol dir Cacaolat, Cubigel, La Seda, Gas Gas, Dogi, i així dues-centes empreses que al llarg dels darrers dos anys i mig han estat objecte de salvament a través dels equips d'intervenció del departament, d'acompanyament de la Direcció General d'Indústria, d'acom-

panyament del SOC i de la Direcció General de Relacions Laborals, d'intervenció i col·laboració amb els jutjats mercantils, i que ens han permès salvar moltes unitats productives i molts llocs de treball.

És aquí on espero i desitjo..., per això intervenim tant a Panrico, perquè tenim molt clar a la memòria que un bon nivell d'intervenció, de mediació, d'acompanyament, de sacrifici per part de treballadors i d'empresa, va portar que, per exemple, Nissan fa un any i mig ens feia esglaïar i patir el cor, i avui Nissan està en unes condicions de generar estabilitat, i ocupació, i feina, i producció, i increment de plantilles, doncs, d'una manera important, gràcies a la concertació, sacrifici de treballadors, capacitat de diàleg d'empresa, intervenció –quan és el moment– de la Generalitat.

Amb Panrico estem intentant fer el mateix, senyora diputada. Preferiria no intervenir més, perquè qualsevol declaració meva en mitjans de comunicació ara podria d'alguna manera distorsionar aquesta nova fase. Vull dir-li que la nostra oferta de mediació és permanent des del primer moment, fins i tot la vam fer pública amb una proposta i amb una plataforma de deu punts, que està a més publicitada, i que vam dir que passava per la renúncia per part de l'empresa i per part dels treballadors dels litigis judicials, perquè creiem que la resolució dels litigis judicials, com es demostrarà, no porta a cap bona solució. És més, l'únic que s'ha solucionat de moment, que era la demanda dels treballadors contra l'empresa, s'ha resolt quasi en un 90 per cent a favor de l'empresa; no hem millorat la situació, amb una resolució judicial. Ens queda pendent la demanda de l'empresa contra els treballadors per un suposat –segons l'empresa– excés en l'exercici del dret de vaga. Tampoc ens portarà cap solució.

Acabar amb els litigis judicials; acabar amb la vaga; asseure'ns a treballar; obligar l'empresa que millori les seves condicions, que disminueixi l'impacte del seu expedient de regulació –i està disposada a fer-ho–; veure en quina mesura totes les mesures que s'han d'alguna manera exigit a l'empresa i que es puguin posar per acompanyar aquest procés milloren les condicions –en bona part– dels impactes que això té sobre els treballadors més o menys afectats; disminuir, d'acord amb com diu fins i tot la justícia, els acomiadaments futurs en funció de com vagi la marxa de l'empresa.

Nosaltres sí que creiem que Panrico té solució a Santa Perpètua, com la té a les altres quatre plantes que, de fora de Catalunya, estan treballant. I això ens genera –sembla mentida, oi?– un punt de rigidesa també a l'hora de plantejar solucions, perquè l'empresa té un ERO global per a tot l'Estat aprovat, validat judicialment, validat pels sindicats, i ha de buscar una solució singular per a una de les seves cinc plantes aquí. I això, evidentment, genera –genera– situacions complexes, però que nosaltres hi serem.

I, per tant, que sàpiguen vostès, senyors diputats, els treballadors, l'empresa, que hi tornarem a insistir. Avui els hem convocat. En principi, l'empresa ens ha contestat formalment, els representants dels treballadors ens han contestat prou positivament també informalment, que estan disposats a..., asseure'ns, en prin-

cipi a primers de la setmana que ve, per veure si som capaços d'establir aquest marc de reorientació, que la nostra voluntat seria salvar el màxim nombre de llocs de treball i que la fàbrica torni a treballar al més aviat possible.

Jo ja entenc que en sessions de control, en interpellacions, en comissions, en la comissió que presideix el senyor diputat senyor Rafael Luna, doncs, tinguem debats, diguem-ho així, polítics i de fiscalització. El que no entenc és que –bé, potser sí, ho haig d'entendre i ho accepto– vostès en segueixin parlant de privatització del SOC. És un mantra, això. Si us plau, no, no, no... (*Pausa.*) Sí, sí, ja els ho dic: és absolutament i radicalment fals. Ningú ha parlat en cap moment de privatització del SOC, ni parcialment, ni totalment. Tenim una Llei d'ocupació que, a més, i a l'acta es fa constar, està acceptada en un 80 per cent en el cas més desfavorable –l'opinió qualitativa que van efectuar alguns sindicats a la penúltima sessió del SOC del consell de direcció–, i que en tot cas hi ha algun aspecte doncs, que, bé, genera encara per part d'algun sindicat o per part d'algun altre representant, després, políticament representat en l'arc parlamentari, alguna inquietud. No es privatitza res, del SOC. Si volen que parlem de la intermediació, a mi em sembla que és fer un acte de reduccionisme. El SOC no és intermediació, ni de bon tros només intermediació; és també intermediació, però és orientació, és formació, és mediació, és, en definitiva, actuar d'una manera molt activa, amb la concertació territorial, sectorial, amb agents econòmics i socials, en la millora de les condicions de formació i d'ocupabilitat de treballadors i d'empreses.

No privatitzem res. Vàrem dir que creïem que potser, amb la voluntat de ser molt més eficaços a l'hora de prioritzar la consecució de llocs de treball, i per tant la recol·locació de treballadors aturats, a part del SOC directament, a part de la feina amb els ajuntaments, a part d'entitats d'inserció social, d'economia del tercer sector, per què no podíem plantejar també que intervinguessin en aquest ecosistema entitats privades. Amb control públic, amb col·lectius específics, amb preus pactats, no pas insuflar recursos perquè fessin i contractessin (*veus de fons*) a qui poguessin, sinó a èxit pautat, a col·lectius vulnerables identificats, i amb les prioritats que marqui el SOC.

Si això finalment, a nivell de debat parlamentari, doncs, queda impossibilitat per la llei, crec sincerament que serà un error. Però, estem parlant de mirar d'intervenir amb la millor de les eficàcies en el mercat laboral? Estem parlant que els recursos públics –no els privats: els públics– que s'hi destinin responguin a les prioritats que fixi aquest Parlament amb la llei i les que marqui el Govern en cada moment, i que sigui un marc prou flexible perquè cada govern pugui aplicar aquesta llei en funció dels models –que deia el diputat d'Iniciativa– que tinguin? Jo crec que això és el millor. Amb fiscalització, amb contractes programa, amb identificació de col·lectius, amb les prioritats que marqui el Govern. Crec que seria, sincerament... Això és privatització? No, això és utilitzar els recursos públics amb una visió de concertació amb el tercer sector, amb els ajuntaments, amb les empreses privades,

però en cap cas es tracta ni de privatitzar, ni de trencar el SOC, sinó de mantenir-lo –i així ho diu la llei– com la peça angular del nostre sistema d'ocupació.

Una altra cosa és que hi hagi també un debat semàntic, i que el Parlament ja el tindrà, perquè així vam quedar també amb els agents econòmics i socials, que havíem arribat a un determinat nivell ja de concreció per deixar que fos el Parlament el que finalment orientés si hem de parlar de «sistema de polítiques públiques», «sistema públic d'ocupació» o «sistema d'ocupació». Ho tindrem a punt per debatre, amb tota la profunditat que vostès vulguin. Com els he dit abans, intentaré que això arribi aviat al Parlament de Catalunya, esperem que al mes de juliol això pugui ser possible. I tindrem en compte totes les propostes que puguin seguir fent sindicats, agents econòmics, patronals, entitats municipals, grups parlamentaris i tothom que pugui ser cridat en aquesta missió.

Ja m'agradaria..., bé, no contestaré la destinació dels recursos perquè entràrem en aquell debat que jo m'he proposat de no fer, però és evident que un govern que té unes limitacions pressupostàries com a conseqüència d'un endeutament desafortat per atendre, doncs, una gestió d'anys pretèrits..., impossibilita a vegades que puguem destinar recursos propis a polítiques com aquestes i hem de confiar només en els que se'ns traspassen.

Jo no sé d'on surten, senyor Luna, aquest 60 i aquest 70 per cent. Si es tracta només d'un tema estrictament de gestió pressupostària, és només un problema d'identificar que els documents amb la «d» o la «o», si estan ordenats el seu pagament o la seva ordenació, doncs... El 100 per cent dels recursos s'aprofiten. (*Veus de fons.*) Està publicat pel departament des d'un punt de vista d'una foto *finish* en un moment donat de gestió pressupostària, però no vol dir que aquells diners no s'hagin destinat; perquè, com que lamentablement –jo sé que vostè m'ajudaria, si pogués– ens comuniquen els recursos i el seu certificat des del ministeri el 28 de desembre, aleshores entrem en una dinàmica en què els recursos tenen una aplicació en dos exercicis pressupostaris. Tots els diners es destinen a això. I, evidentment, aquells que per a la seva –diguem-ho així– justificació tenen algun problema, com tenim amb alguns fons del Fons Social Europeu de fa uns quants anys, doncs, tenen algun problema de fiscalització. Però no es perden recursos, es destinen tots els recursos que arriben. I li vull dir que, en aquest sentit, ho repeteixo, si hi ha algun dubte, estic convençut que des del SOC li donaran aquesta informació més detallada, no?

És evident que malgrat que jo pugui dir –i algú de vostès s'ho creurà més o menys– que l'evolució de l'economia té avui un ritme diferent, continuarem tenint empreses amb dificultats. I encara que algú pugui dir, com jo crec, que el que és l'evolució de l'economia, que ha impactat amb aquesta greu crisi social, està començant a girar, també dir que els efectes d'aquesta crisi es continuaran patint durant temps en el nostre mercat laboral, en la nostra cohesió social i en la marxa d'algunes empreses.

En un món global, ens agradi més o menys, doncs, sobretot grans multinacionals encara estan en processos de reestructuració. Suposo que vostès llegeixen les notícies sobre Alstom, Siemens, General Electric, o notícies d'altres multinacionals que tenen plantes arreu del món. Nosaltres, en aquest sentit, intentem acompanyar aquests processos i fer que impactin el menor possible, però en continuarem tenint. Ara, ja li dic una cosa: tots els comitès d'empresa que vénen aquí, potser amb el conseller directament no, perquè sincerament..., intento estar molt atent amb tothom, però els meus col·laboradors, o la Direcció General d'Indústria o la Direcció General de Relacions Laborals, han tingut ja intervenció en totes les empreses que tenen problemes. Per tant, en aquest sentit, l'actuació molt proactiva del Govern i del departament és constant, no?

Bé, la reforma de la Llei del SOC, la reforma del SOC a través de la Llei d'ocupació, que espero que entri al Parlament aquest mes de juliol, perquè ja ha seguit els tràmits de consulta, dels informes de la valoració i construcció del SOC –ara està en aquests moments pendent dels informes, si no m'equivoco, del Consell de Treball, Econòmic i Social i d'algun altre organisme–, doncs, completarà aquesta reforma del SOC perquè l'estructura..., com a peça clau del sistema d'ocupació de Catalunya.

Ja en vam fer una primera, de reestructuració del SOC, i la vam fer amb allò que també ens exigia la Unió Europea per adaptar-lo a mecanismes de fiscalització i de provisió de serveis que no tinguessin algun problema, d'alguna manera, de fiscalització i de concessió que fes, doncs, bé, que hi hagués algun dubte sobre l'objectivitat a l'hora de concedir i de fiscalitzar. Tot això ja ho hem fet. Per tant, una primera reforma funcional del SOC ja es va fer. La segona està en tràmit; es contempla organitzativament i des d'un punt de vista legislatiu amb la llei, però ja els avanço que la nostra intenció és que vagi avançant, fins i tot, en paral·lel al debat parlamentari legislatiu.

Ja he contestat el tema de les agències de col·locació: en cap cas es parla de privatització.

I el tema de la formació professional, espero que també..., no sé si serà en aquest període de sessions o en el proper, però ja s'està d'alguna manera consultant amb agents econòmics i socials, amb les cambres, amb diferents institucions, i també espero que pugui ser objecte de debat parlamentari ben aviat, no?

Llei d'emprenedoria. Si hi ha alguna cosa que puguem fer més enllà de fer una llei *botafumeiro*, doncs, la farem. El «promover» i «apoyar» i «prometer», doncs... Bé, si tinguéssim més mecanismes, diguem-ho així, d'articulació de polítiques laborals, de seguretat social, fiscals, segurament seríem més efectius. Hi han algunes coses que creiem que a nivell de l'Estat, fins i tot, es podrien orientar d'alguna manera diferent, no?

Hi estic d'acord, senyor diputat: tenim permanentment, doncs, reflexions sobre aquesta del model. Sí, sí, és que el model respon..., o les polítiques responen a model, i en aquest cas, segurament, de models poden haver-n'hi diversos, en el nostre país. Ara, alguns pi-

lars els podríem consensuar? Jo estic convençut que sí. Però el model vol dir si es confia més o menys en la iniciativa privada, si es gestionen bé els recursos públics, si apostem tots per la simplificació administrativa o per la complicació burocràtica, si intervenim més o menys, o només en qüestió dels excessos del mercat. També el model descansa en els instruments. I avui, sincerament, capacitat legislativa i provisió de recursos... Avui és un punt limitat, i espero que en aquest sentit el seu grup, de moment, doncs..., també crec que està apostant perquè el país reflexioni sobre si podem aconseguir aquests recursos o no.

M'havia apuntat diferents reflexions que vostè m'ha fet, però anaven més en la línia del *toma y daca*, i de si vam fer els deures o no, i de tot el que hauríem de fer. Jo hi segueixo insistint: la reforma laboral no és perfecta. I és més, nosaltres creiem que hi ha alguna cosa que no s'ha fet prou bé. Jo no dic que volguéssim tenir més capacitat d'intervenir; no sé si és intervenció, però en tot cas sí que és avançar-se als esdeveniments i acompanyar més aquests processos quan es donen. Avui aquesta capacitat l'hem perduda, i fóra bo que trobéssim un punt d'equilibri, no per intervenir amb un govern intervencionista o proteccionista, però sí d'alguna manera poder compartir amb les empreses visions estratègiques que permetin avançar-se a conflictes. Perquè voldria dir que algunes d'aquestes opcions no ens les hem de trobar en els diaris quan ja estan a punt de presentar l'expedient de regulació d'ocupació, sinó que poguessin ser analitzades, doncs, prèviament, potser amb sis mesos d'antelació, i/o evidentment sempre que no fossin situacions sobrevingudes; perquè a les sobrevingudes serà difícil que no tinguem necessitat d'intervenir, diguem-ho així, d'avui a demà, però en canvi hi han decisions estratègiques que moltes empreses o algunes multinacionals tenen en els seus portafolis, i aquí sí que és veritat que hauríem de tenir, potser, doncs, un cert nivell d'estar-hi més presents, no?

Però, en qualsevol dels casos, vull insistir en una cosa: la reforma laboral *per se* crea ocupació? No, rotundament no. La reforma laboral *per se* facilita més o menys el manteniment de llocs de treball? Creiem que sí, en la mesura que introdueix més flexibilitat i introdueix la possibilitat que no s'arribi a expedients de regulació d'extinció, sinó a més expedients de regulació temporals, o, en definitiva, que permetin la continuïtat de les unitats productives, no?

Ja li avanço, senyor diputat, que em comprometo que aquest informe sobre la reforma laboral que en el marc del Consell de Relacions Laborals estava encarregat –i ja està encarregat a un grup de treball i s'ha treballat amb sindicats, patronals i altres entitats–..., espero que en els propers dos mesos –així ho he demanat als meus col·laboradors– puguem tenir aquestes conclusions, i un cop evacuat pel Consell de Relacions Laborals, doncs, pugui també ser valorat en aquest Parlament.

Em preguntava per la..., vostè m'ha dit si estava d'acord amb els cants de reforma fiscal que venien de l'Estat. No, bàsicament no. Primer, perquè continuem pensant que la reforma fiscal ha de descansar en aquest Parlament. I després, perquè algunes de les

propostes obeeixen a estructures econòmiques i empresarials un punt diferents de les d'aquest petit país, economia regional, d'aquest entorn del Mediterrani, que té una estructura molt més de petita i mitjana empresa, molt més industrialitzat, molt més orientat a l'economia productiva i no pas a les grans corporacions en l'àmbit de les finances, de les grans constructores, dels serveis, de l'energia, que a vegades orienten en àmbits, diguem-ho així, parainstitucionals, com poden ser llotges esportives, les decisions polítiques d'algun govern espanyol.

No estem massa d'acord amb la reforma fiscal tal com hem sentit que es plantejava, però veurem –perquè jo crec que això han sigut diferents cants de sirena– quina és la reforma fiscal que es posa sobre la taula a nivell de l'Estat espanyol, en tant que nosaltres anem cap a la reforma fiscal amb majúscules, que és que volem gestionar els nostres impostos. Aquí crec que estarà d'acord amb mi que el problema que tenim no és només de legislació fiscal, que també, sinó de disponibilitat fiscal. I mentre un 40 per cent de l'esforç fiscal del país no retorni, doncs, es fa molt difícil de garantir que funcioni la resta de l'economia, que si més no necessita impuls, en aquest cas, de capital públic.

Intentarem..., i, així, jo recordo que a l'esbarrany es parla que el model de formació professional tingui un sistema de governança únic. Basat en dos mecanismes de gestió i articulació, com són l'educatiu –amb formació professional reglada– i l'ocupacional –pel que fa a formació professional derivada de l'àmbit ocupacional–, sí, però un únic nivell de governança que estableixi la planificació, els mecanismes, les passarelles d'intervenció, i que permeti que el sistema sigui clarament unificat i orientat a la demanda, i per tant que tota la provisió que vingui tant del sistema ocupacional com del sistema educatiu estigui d'una manera clara governada per un únic instrument que sigui el que reculli les demandes, diagnostiqui, interlocuti amb els sectors, i proveeixi en aquest cas l'orientació i les prioritats a aquest sistema perquè després aquests dos models –l'educatiu, reglada; l'ocupacional, en l'àmbit laboral– permetin desenvolupar un millor model de formació professional.

Com que m'he apuntat coses, potser... Li demano disculpes. Estem treballant intensament que la contractació pública, la compra pública innovadora, tingui presents determinats complements per acompanyar, d'alguna manera, l'accés de les nostres petites i mitjanes empreses, de les nostres empreses, en aquest cas, doncs, a la contractació pública. Ara, hi han mesures, ho repeteixo, de caràcter fiscal que, lamentablement, no descansen en la nostra capacitat de decisió.

Com ja he dit abans, la contractació laboral, en els darrers mesos, està evolucionant positivament. L'últim trimestre hem tingut una disminució de la població activa, però no va ser així en el darrer trimestre de l'any 2013. Per tant, m'agradarà veure aquest segon trimestre com evoluciona l'EPA, i veurem si aquí també comencem a tenir, o no, una evolució, ho repeteixo, més positiva.

Només una reflexió, i sé que no puc demanar, evidentment, com a la Comissió de Matèries Reservades, doncs, una certa, diguem-ho així, discreció, perquè..., però hi ha alguna cosa que tots assumim i que després, quan parlem de polítiques d'ocupació, ens n'oblidem. Quan parlem d'hisenda estem dient que tenim un greu problema d'economia submergida, de frau fiscal, ho situem tots a les estadístiques entre el 20 i el 25 per cent; i si això és veritat i ho assumim en matèria fiscal i de política econòmica, quan ho traslladem a l'ocupació ens n'oblidem.

Què els estic dient amb això? Home, que si hi ha un 20 per cent d'economia submergida, molt probablement deu haver-hi també aproximadament aquest tant per cent que impacta en el nostre mercat de desocupats, oi? Dic això perquè... (*Pausa.*) Segur –segur. Perquè si no, la cohesió social del país i el nivell de convivència, doncs, serien difícilment sostenibles amb un 21 per cent de gent aturada o un 23 per cent, com hem arribat a tenir a Catalunya –parlo de Catalunya, no?

Per tant, en aquest sentit, estic convençut, ho repeteixo, que treballant també pel que fa a la regularització econòmica –que ha de ser un propòsit de qualsevol govern en aquest entorn del sud d'Europa, i el nostre també ho és–, treballant per aconseguir un major rendiment del nostre esforç fiscal –avui això no és economia submergida, això és economia, diguem-ho així, traspasada: el 40 per cent–, tot això hauria d'ajudar que l'evolució del nostre mercat laboral fos més positiva i més ràpida. Ara... Reformes estructurals, em deia la diputada Arrimadas, no? Oi tant! Ja m'agradaria poder-ho fer, però estaria bé que, com que vostès sempre situen el seu entorn de referència a l'Estat, perquè els agrada més parlar de l'Estat, doncs, home, exigència amb el d'allà. Perquè demanar a algú que faci reformes estructurals sense hisenda pròpia, sense seguretat social, sense el mercat de l'energia, sense la gestió de les infraestructures, és situar d'alguna manera la línia en la utopia més intensa, no?

Per tant, intentarem d'alguna manera, doncs, gestionar el millor possible les nostres polítiques actives. I en aquest sentit també ens demana: «No, no, vostès tenen molt marge de maniobra.» (*El conseller mostra un full.*) Doncs, miri, el paper del 2014, 29 d'abril del 2014, Ministerio de Empleo y Seguridad Social, el certificat amb què se'ns destinen els 176 milions d'euros; destinats a l'euro –a l'euro– els diners que hem de destinar a cadascuna de les tres, sis, nou, quinze, setze polítiques concretes. Som una gestoria. (*Veus de fons.*) Una gestoria. «Oportunidades de empleo y formación. Aplicación presupuestaria.» –Vostè tindrà 31.836.004 euros. –D'acord. I els centres especials de treball? –Doncs, els centres especials de treball, 33 milions. I l'any passat, 44.» (*Veus de fons.*) Trentatres, res més. «I a *autoempleo y creación de empresas*? –Doncs, 81.644 euros. –Alguna cosa més? –No, no. Vostè, això, aquí. –I puc gastar-ho en un altre...? –No. Vostè, aquí.»

Com que vostès sempre es refereixen a l'Estat i estic convençut que també volen tenir capacitat d'incidència allà, tenim marge de col·laborar perquè aquestes polítiques actives que vostè diu: «No, no, si vostès te-

nen marge de maniobra»..., doncs, en tinguem més, perquè avui en tenim lleugerament poc.

Quatre lleis que hem anunciat i que espero..., vaja, una ja ha superat el tràmit del Govern; l'altra està pendent que s'emetin els informes; la tercera, que és la Llei de formació professional, parlant-se amb els sectors; i alguna altra de les que he anunciat aquí, com la Llei de renda mínima, doncs, pendent d'articular. Quan portem un any i mig de legislatura, em sembla un bon nivell de progrés. I no només legislant s'arreglen els problemes de l'atur, com he dit abans. En qualsevol dels casos, avançarem decididament.

I celebro la seva referència al Pacte per a la indústria, perquè és una recurrència curiosa. Sap com es va gestar el Pacte per a la indústria, senyora Arrimadas? (Pausa.) Sí? En període preelectoral. I va ser una iniciativa lloable, maca, en període preelectoral. I després eclosiona i moltes institucions, doncs, que concerten amb nosaltres i amb el Govern diàriament en la política industrial, donen suport a un paper que el 80 per cent en aquests moments ja està sent objecte de desenvolupament per part del Govern –el 80 per cent. I tindrem ocasió, en tot cas, doncs, de demostrar-ho i de desplegar-ho. Una altra cosa són aquelles declaracions d'intencions que, com també fem tots, les situem més enllà del nostre buit marc de competència. Però el 80 per cent, fins i tot abans que el document d'alguna manera veiés la llum, ja formava part de les polítiques industrials del Govern. Però, en tot cas, hi ha política industrial, i esperem en definitiva que formi part, doncs, d'aquesta reactivació econòmica que està arribant.

Tenim..., m'he deixat d'informar, quan he fet la meua intervenció inicial, sobre alguns recursos que també es desenvolupen a través del Fons Social Europeu i que ens permetran gestionar de l'ordre –veurem com es distribueixen aquests recursos en el marc del període 2014-2020– d'uns 700..., 600 milions d'euros per a tot el període, per a tot el Govern. Evidentment, aquests diners del Fons Social Europeu han de comptar amb cofinançament per part de la Generalitat, i no els puc amagar que per part de la Generalitat de Catalunya arribar a cofinançar segons quines polítiques avui, amb el seu nivell de suficiència pressupostària, es fa difícil. Però també disposarem, a part dels recursos que els he dit de polítiques actives, a part de la garantia juvenil, també de recursos en el marc del Fons Social Europeu, que espero que ens permeti, d'alguna manera, tenir més disponibilitat.

Ja els he parlat de les agències de col·locació.

Només dir que, del tema de formació professional, jo tinc present que la consellera d'Ensenyament ja va presentar –i jo també, amb ella– el III Pla de formació professional, i el III Pla de formació professional no està pendent de la llei, està en aplicació, i s'està desenvolupant d'una manera decidida tot el que fa referència a la formació dual, que espero que vagi avançant d'una manera decidida.

I pel que fa a la fiscalitat, home, no; taxes, totes, no. Són taxes ambientals, taxes que permeten, doncs, incrementar els recursos del Govern per destinar-los a polítiques. Parlem de la taxa turística, que és un im-

post, i que està permetent bones polítiques de promoció turística. I això genera ocupació i no carrega les empreses, sinó que carrega sobre els usuaris; per cert, d'una manera excel·lent i a satisfacció de tothom. I, per tant, ja els anuncio que espero que aquest any encara tinguem més recursos, per exemple amb aquesta taxa o amb altres taxes que graven determinats impactes, per exemple, en el medi ambient de Catalunya, i que són motiu també d'estímul per a la millor eficiència i eficàcia dels sistemes industrials de casa nostra.

Primera pregunta: «Continuaran baixant els costos laborals?» Ja li dic jo que el Govern no firma per decret els nivells salarials a les empreses del país. La nostra expectativa, i estem permanentment interaccionant amb agents econòmics i socials, és que l'evolució de la productivitat, que estem d'acord que en els darrers anys s'ha produït a costa de sous i de beneficis empresarials, perquè tot ha disminuït, comenci a tocar fons i comencem a guanyar, com estem veient en alguns sectors, competitivitat i productivitat a partir d'innovació, excel·lència, obertura de nous mercats. I, per tant, crec sincerament –primera resposta– que estem fent tots els esforços perquè els costos laborals no continuïn, d'alguna manera, portant a la baixa la capacitat adquisitiva dels nostres ciutadans. Treballarem en aquest sentit.

Qualificació dels llocs de treball; feina, ocupació de qualitat. Només fer-li una reflexió. Vostè és tan conscient, o més, o deixi'm que..., tan conscient com jo dels efectes devastadors que ha tingut la crisi en el nostre mercat laboral i en el nostre mercat empresarial. Després d'aquests set anys continuats de crisi, de davallada, que sembla que comencem a inflexionar, no podem pensar que farem un *reset* i de sobte el mercat laboral i de qualificacions professionals generarà ocupació de qualitat d'una manera immediata. Hem d'apostar per això i ja estem tenint bons resultats en aquest sentit, ja estem..., amb empreses tecnològiques, amb ampliacions d'indústries de primer nivell en el camp de la química, en el camp de l'automoció. En el camp dels serveis és on encara es manté potser més aquesta, d'alguna manera, tendència a la contenció o a la disminució salarial, no? Jo crec que en la mesura que apostem per oferir més serveis de qualitat, estarem en condicions d'anar-ho reconduint.

No serà immediat. Per tant, no podem esperar que després d'aquesta greu crisi econòmica, de sobte, doncs, el mercat laboral comenci a ofertar demandes per sous molt diferents dels que en aquests moments hem anat –sí, és veritat– reduint, però que han de tocar fons. Seguim pensant, com he dit abans, que hem tocat fons.

No necessàriament la temporalitat porta més precarietat. Hi han casos en què sí, però no necessàriament. A mi ja m'agradaria que tots els contractes de treball fossin indefinits. Crec que una reformulació del marc dels contractes de treball podria permetre una millor presència de més contractes indefinits en el mercat laboral, però aquesta és una proposta que fins i tot hem elevat al Govern de Madrid, que s'està treballant a nivell estatal, que espero que això també permeti d'alguna manera una clarificació dels models contractuals.

I, sobretot, la referència i la reflexió que hem fet abans. Hem d'introduir mesures en la garantia, en la seguretat –allò de la flexiseguretat– dels ciutadans, dels treballadors, que permetin que les empreses i els contractadors contractin més a temps indefinit. Perquè en la mesura en què hi hagin massa incerteses..., per exemple, un dels defectes de la reforma laboral: manca d'objectivació de les causes d'acomiadament. Es deixa a expenses de l'Administració de justícia social i laboral. La incertesa que això recau a les empreses fa que no arriquin per contractar indefinidament i estiguin sotmeses a una permanent visió de contractes temporals, perquè depèn de com els continuï algun ERO o alguna situació sobrevinguda, no tenen seguretat.

Hem d'estudiar mesures per les quals els treballadors continuïn tenint o tinguin més seguretat en el moment en què puguin tenir algun problema de desocupació, però que no vagi només a càrrec dels mecanismes d'indemnització de les empreses, i que això sigui establert com un fons –que en molts països ja està establert des de fa temps– que es va dotant en la mesura que cada treballador, doncs..., una part de la seva cotització i de l'empresa es destina a proveir aquest fons, i que no descansi només en les indemnitzacions de les empreses. Per què? Perquè si no, les empreses no arriaran.

Aquesta és una reforma que no s'ha fet. Es farà? No ho sé. Només dic que si nosaltres tinguéssim capacitat de regulació, segurament ens estudiàrem alguns mecanismes que permetessin aprofundir més en la contractació temporal a la baixa, i més en la contractació indefinida a l'alça.

No vull caure en la resposta que fa dos anys o tres va haver-hi sobre sortir a treballar a l'estranger, però deixi'm que li digui que si aquesta sortida a l'estranger és voluntària, és estimulada amb processos de formació, és per garantir guanyar experiència, és per recuperar més talent al cap de poc temps, doncs, no té per què ser necessàriament traumàtica. Sí que és veritat que quan és obligada, perquè no hi han llocs de treball en el nostre mercat, aquesta és una situació que hem d'intentar corregir al més aviat possible, però no amb mesures específiques, sinó precisament intentant garantir que l'economia funcioni millor, perquè voldria dir que tornem d'alguna manera a proporcionar més llocs de treball. Ara... Bé, ja ho diré a la següent.

Les mateixes receptes que el Fons Monetari Internacional, sobre les dades que donava d'Espanya. Nosaltres creiem que anem en direcció diferent, sincerament. L'evolució del mercat de treball a Catalunya avui té ritmes diferents que a la resta d'Espanya. Els indicadors de producció industrial, els indicadors de turisme, els indicadors i les decisions d'empreses logístiques d'inversió estrangera, a Catalunya tenen una evolució diferent i més positiva.

Per tant, crec sincerament que estem en condicions de continuar amb una tasca de generar llocs de treball de més elevada qualificació de cara al futur, que no pas de més baixa qualificació de cara al futur. En la mesura en què puguem generar aquestes condicions, els llocs de treball tindran més retribució i més qualifica-

ció si som capaços de generar una economia de qualitat, que vol dir molt competitiva. I això no ho farem intervenint en el mercat, sinó generant les condicions perquè les empreses trobin aquí lloc, evidentment, d'alguna manera, procliu a la creació de negocis i a la generació de riquesa.

Barcelona World. Escolti'm, ja li contesto –sisena pregunta. Nosaltres seguim creient que Barcelona World –malgrat que Barcelona no vol que es digui Barcelona, però la gran capital és Barcelona– és un projecte que, ben endreçat, valorant bé l'impacte territorial, els calendaris de desenvolupament, ens pot aportar, al nostre ja bon model d'oferta turística que tenim, una oferta turística complementària que no tenim en el nostre portafoli de país, doncs, que pot captar turistes de determinats sectors, de determinats països, exigents en turisme de compres, en restaurants de qualitat, en espectacles; també en joc ordenat i endreçat, que no sigui evidentment el que algú es podria imaginar que pot ser un àmbit de desregulació i, per tant, de fiscalitat opaca, no?

Segueixo dient que els dos grans països turístics del món que són països de forta vocació industrial i d'economia –excepte els problemes que està tenint França avui–, doncs, prou sòlida, són Amèrica..., els Estats Units –perdó– i França. Són els dos únics països que estan per sobre d'Espanya, i relativament de Catalunya, en captació de turisme. Són països que també tenen singularment, doncs, una oferta a Las Vegas o una oferta a Montecarlo, que tenen també un o diversos jocs, casinos, però també espectacles, qualitat, restauració de qualitat. Podem construir això d'una manera ordenada? Hem d'intentar-ho. Pot això generar nous llocs de treball, no només temporals, sinó fixos i de qualitat? Per descomptat. Perquè determinats serveis de restauració, d'espectacles, de turisme de compres, ben endreçats i ben orientats, poden generar també, evidentment, doncs, un determinat nivell de llocs de treball per a la nostra gent de les comarques de Tarragona.

Ja li garanteixo que les ponències de llei –setena pregunta– seguiran els tràmits de transparència i de treball. No els impulsarem amb caràcter d'urgència, no farem lectures úniques. Per tant, el que farem..., i són lleis profundes de reestructuració. Amb els agents econòmics i socials ja ho hem fet, amb les administracions locals ho estem fent, i amb els grups parlamentaris. I, per tant, les quatre lleis que jo he anunciat seran lleis que tindrem ocasió de debatre-les. Jo desitjo que sigui amb la millor de les celeritats, però sense que això vagi en detriment ni de la participació, ni del debat. Per tant, no ens les estalviarem. Ja li dic que li donarem feina, senyora diputada, perquè les treballarem en aquesta..., perdó, no en aquesta, a les comissions corresponents i en el Ple.

Vostè ha parlat d'«obscena». M'ha sorprès, perquè jo preveia que això..., vostès representen sectors que estan més aviat, doncs, molt oberts des d'un punt de vista, allò, mental i intel·lectual, no? (*Veus de fons.*) No: la «privatització obscena». Li agrairé que em llegeixi el paràgraf on hi ha una intenció d'obscenitat en la col·laboració amb empreses privades, amb tercer sector, a

l'hora de millorar els mecanismes de col·locació dels nostres treballadors a l'atur. Per tant, res de privatització i res d'obscuritat.

La llei de cooperatives? Per a tots els gustos. Tenim alguna federació, doncs, que hi ha algun tema que els grinyola, n'hi han d'altres que ens estan fent comunicats d'adhesió. Se n'ha parlat. És –evident– una llei que intenta que el marc cooperatiu s'adapti als nous temps, sigui més àgil, mantingui d'alguna manera els elements estructurals d'aquest model de generació d'economia, però ens permeti crear-ne més, perquè creiem profundament en les cooperatives. Ara –jo ho entenc i ho respecto–, hi han posicions –legítimes– que el que volen és mantenir un model de finals del segle XIX o de primers del segle XX al segle XXI. I nosaltres creiem que els principis ètics al segle XXI requereixen una adaptació i una adequació de les seves estructures, mentre es mantinguin la seva finalitat, el seu model de gestió, el seu model democràtic, la participació a partir de la força de treball i no del capital. I tot això està garantit en aquesta llei. Però, en qualsevol dels casos, estic convençut –perquè em consta que el seu grup, malgrat ser un grup petit, és un grup que qualitativament i intensament treballa molt intensament les lleis– que en la Llei de cooperatives –i em consta que alguns dels seus diputats, doncs, el coneixen molt bé, aquest àmbit– hi treballarem profundament.

El mateix amb la Llei de formació professional, que ja li dic jo que la volem orientar com un instrument de suport a la nostra economia productiva. I, en aquest sentit, espero que aquesta visió la tinguem també en el seu treball.

Jo vull atribuir aquests resultats que vostè em feia remarcar, en un intent –suposo– de discriminació ideològica de segons quins barris de Barcelona..., en relació amb la disminució de l'atur. Jo diria que aquí la correlació que hi ha no és si tens un pis de més qualitat o menys, o unes vistes millors a Barcelona o al mar o no. És l'evolució de l'atur que està observant tot el món, i respon als nivells de formació i de qualificació dels nostres treballadors.

Per tant, aquí, en la mesura que siguem capaços tots de millorar el nivell de formació –i per això hi destinem recursos i més intensament..., fins i tot reformes estructurals– dels nostres treballadors desocupats, estic convençut que tots aquests índexs aniran evolucionant d'una manera més harmònica. Però és evident que, en moments de recuperació econòmica, els primers que troben feina més ràpid són ciutadans que tenen algun nivell de formació més preparat per a les demandes que existeixen. No vulgui veure-hi, diguem-ho així, línia classista. Però jo haig d'intuir que és això. Aquest és el motiu pel qual mantenir, proveir bons serveis públics i una educació de qualitat accessible a tothom amb caràcter universal, continua sent el propòsit, evidentment, del Govern de Catalunya.

Amb Panrico, «mediem» des del primer moment, eh? I la meua sortida als mitjans de comunicació d'ahir, que avui s'ha explicat que els hem convocat per a la setmana que ve..., ja ho vam fer fa quinze dies, i vam fer-ho fa tres mesos, i pel meu despatx han passat tots.

I estem proposant «mediar» des del primer moment i, fins i tot, que hi hagin mecanismes també d'articulació democràtica de les decisions que prenguin, doncs, els treballadors a través dels seus comitès d'empresa i de tots els treballadors afectats, perquè creiem que serà la manera amb la qual estarem en condicions, els representants dels treballadors i els representants de l'empresa, de trobar punts de concòrdia en un conflicte que fa massa temps que s'arrossega. Nosaltres estem «mediant», intervenint, parlant, forçant l'empresa, parlant amb el comitè d'empresa, parlant amb els sindicats, des de fa mesos.

I la tercera pregunta..., m'he apuntat només «futur», i ja no me'n recordo. Només dir-li que intentarem treballar perquè el futur sigui a millor i no a pitjor. I, en aquest sentit, espero que vostè tingui un punt –un punt– de predisposició positiva i no de prejudici per veure el got permanentment mig buit, cosa que és evident que també forma part de la nostra dinàmica de govern i oposició. Però crec que el futur, en els propers mesos, constatarem que va a millor.

Tenim, senyora diputada, finalment, i gràcies per la seva intervenció –breument–, 340.000 persones que al llarg del darrer any han estat d'una manera o altra relacionades amb el SOC a través dels diferents programes –de formació, d'orientació, d'ocupació, d'acompanyament–, directament a través d'institucions de l'administració local, d'entitats i d'empreses del tercer sector, o de cicles de formació. I, per tant, doncs, des del SOC s'està fent una feina molt important. I vull tornar a dir –ho he dit en altres ocasions– que l'esforç de càrrega de treball, de superació fins i tot psicològica, que els nostres treballadors i professionals del Servei d'Ocupació de Catalunya estan fent diàriament, en contacte permanentment, doncs, amb serveis també dels ajuntaments i d'altres institucions de l'economia social, és lloable i és un dels elements que estic convençut que ens ha permès d'alguna manera acompanyar, en moments molt difícils, milers i milers de ciutadans, no?

La meua impressió –perquè no puc d'alguna manera situar-la més que en una evolució de les tendències– em porta a dir que la setmana que ve podem estar en condicions d'anunciar que l'atur registrat pot estar per sota, per primera vegada en quatre anys, dels 600.000 aturats a Catalunya. És una impressió de tendència, és un pronòstic. Ja sé que ara em sortirà el titular –si és que algú de vostès el fa–: «Puig pronostica que el paro baixarà de los 600.000 parados.» No voldria que això fos una declaració de cofoisme, és només una percepció de l'evolució positiva que crec que continuarem tenint en els propers mesos, i que treballarem intensament perquè es consolidi i perquè aquest sostre que hem observat que s'ha donat ja des de fa deu mesos vagi mes a mes, i esperem que a finals d'any tinguem també una continuïtat d'aquesta disminució dels nostres aturats en els dos mecanismes de control i de seguiment –enquesta de població activa com a demanda de feina, i aturats registrats.

I finalment, pel que fa a les lleis, em sembla que ja ho hem comentat, i estic convençut que el Grup de Convergència i Unió tindrà una posició important en la

tramitació d'aquestes lleis. I li agraeixo el seu suport permanent i constant, senyora diputada.

El president

Moltes gràcies, conseller. Li he de dir que ha emprat exactament una hora i trenta segons en la seva resposta i li agraeixo l'esforç, perquè realment crec que tothom coincidirà que ha fet un esforç per atendre totes i cadascuna de les qüestions que han plantejat els portaveus dels grups parlamentaris.

Jo, en principi, no obriria un segon torn d'intervencions taxat, si no és que hi hagués algú que tingués alguna pregunta molt concreta a fer, que amb el Reglament a les mans la podria fer, i per tant jo també li donaria la paraula. Però si no fos el cas, donaríem per acabada la sessió aquí, agraint novament al conseller la seva presència i l'esforç que ha fet d'explicació..., i a les persones que l'han acompanyat també avui.

A la resta dels membres de la comissió els demanaria, si fos possible, un minut més de temps, un cop hàgim acomiadat el conseller, per tal de comentar una qüestió relativa al mètode de treball i al pla de treball que tenim per a les properes sessions. Un minut només, eh?

Suspenem la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i un minut i es reprèn a un quart de vuit i tres minuts.

El president

Reprenem.

No, vejam, només és una qüestió..., poder hauríem hagut de fer-ho formalment, de fet, no?

Sollicitud de compareixença

de Diosdado Toledano, representant de la Coordinadora de Marxes d'Aturats, perquè informi sobre les seves propostes en l'àmbit de l'ocupació (tram. 356-00666/10)

Hi ha un segon punt de l'ordre del dia, encara, que era la sollicitud de compareixença d'una persona que està acordada per tothom. Per tant, si us sembla, ho podríem incloure com a aprovat per assentiment, eh?, si us sembla, perquè està demanada per tots els grups parlamentaris, del senyor Toledano, eh?, de les marxex d'aturats. *(Pausa.)* D'acord.

Dit això, escolteu amb la compareixença aquesta d'avui hem conclòs el segon, el tercer bloc... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del president)* ...de resumir. Crec que són moltes compareixences i probablement això ens aportaria..., moltíssim temps, abans de poder arribar al punt de poder fer un informe de la comissió, no? Però, en fi, en tot cas això els grups ho mireu i en una propera sessió faríem una mica de debat sobre el tema, sobre com abordar aquests quatre punts que hi havia.

I aquestes tres compareixences que encara queden pendents –ministeri, OIT i UE–, demanaria també als grups parlamentaris que es van comprometre a fer les gestions oportunes que les facin al més aviat possible a veure si en una propera sessió poguéssim tenir-los aquí, que seria, doncs, dintre d'unes tres setmanes, dos, tres setmanes, no?, seria l'ideal, eh?; seria ideal. D'acord? *(Pausa.)* Volia comentar això, només, eh?

Alguna qüestió, pregunta, prec o així? *(Pausa.)* No. Doncs, ens n'anem.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i cinc minuts.